

Europeiska unionens officiella tidning

L 312

Svensk utgåva

Lagstiftning

femtioförsta årgången

22 november 2008

Innehållsförteckning

- I Rättsakter som antagits i enlighet med EG- och Euratomfördragen och som ska offentliggöras

FÖRORDNINGAR

Kommissionens förordning (EG) nr 1161/2008 av den 21 november 2008 om fastställande av schablonvärden vid import för bestämning av ingångspriset för vissa frukter och grönsaker 1

DIREKTIV

- ★ Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/98/EG av den 19 november 2008 om avfall och om upphävande av vissa direktiv ⁽¹⁾ 3

- II Rättsakter som antagits i enlighet med EG- och Euratomfördragen och vars offentliggörande inte är obligatoriskt

BESLUT

Kommissionen

2008/878/EG:

- ★ Kommissionens beslut av den 2 juli 2008 om det statliga stöd som Tyskland planerar att genomföra till förmån för DHL (delgivet under nummer C 18/07 (ex N 874/06)) [delgivet med nr K(2008) 3178] ⁽¹⁾ 31

Not till läsaren (se omslagets tredje sida)

⁽¹⁾ Text av betydelse för EES

De rättsakter vilkas titlar är tryckta med fin stil är sådana rättsakter som har avseende på den löpande handläggningen av jordbrukspolitiska frågor. De har normalt begränsad giltighetstid.

Beträffande alla övriga rättsakter gäller att titlarna är tryckta med fet stil och föregås av en asterisk.

I

(Rättsakter som antagits i enlighet med EG- och Euratomfördragen och som ska offentliggöras)

FÖRORDNINGAR

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 1161/2008

av den 21 november 2008

om fastställande av schablonvärden vid import för bestämning av ingångspriset för vissa frukter och grönsaker

EUROPEISKA GEMENSKAPERNA KOMMISSION HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EG) nr 1234/2007 av den 22 oktober 2007 om upprättande av en gemensam organisation av jordbruksmarknaderna och om särskilda bestämmelser för vissa jordbruksprodukter ("enda förordningen om de gemensamma organisationerna av marknaden")⁽¹⁾,

med beaktande av kommissionens förordning (EG) nr 1580/2007 av den 21 december 2007 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordningar (EG) nr 2200/96, (EG) nr 2201/96 och (EG) nr 1182/2007 avseende sektorn för frukt och grönsaker⁽²⁾, särskilt artikel 138.1, och

av följande skäl:

I förordning (EG) nr 1580/2007 anges som tillämpning av resultaten av de multilaterala förhandlingarna i Uruguayrundan kriterierna för kommissionens fastställande av schablonvärdena vid import från tredje land för de produkter och de perioder som anges i bilaga XV, del A till den förordningen.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

De schablonvärden vid import som avses i artikel 138 i förordning (EG) nr 1580/2007 ska fastställas i bilagan till den här förordningen.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den 22 november 2008.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 21 november 2008.

På kommissionens vägnar

Jean-Luc DEMARTY

Generaldirektör för jordbruk och
landsbygdsutveckling

⁽¹⁾ EUT L 299, 16.11.2007, s. 1.

⁽²⁾ EUT L 350, 31.12.2007, s. 1.

BILAGA

Fastställande av schablonvärden vid import för bestämning av ingångspriset för vissa frukter och grönsaker

(EUR/100 kg)

KN-nr	Kod för tredjeland ⁽¹⁾	Schablonvärde vid import
0702 00 00	AL	25,7
	MA	64,6
	TR	71,8
	ZZ	54,0
0707 00 05	JO	167,2
	MA	51,9
	TR	88,1
	ZZ	102,4
0709 90 70	MA	64,5
	TR	93,7
	ZZ	79,1
0805 20 10	MA	60,7
	ZZ	60,7
0805 20 30, 0805 20 50, 0805 20 70, 0805 20 90	CN	56,9
	HR	50,0
	IL	66,1
	TR	61,6
	ZZ	58,7
0805 50 10	MA	65,5
	TR	68,1
	ZA	71,5
	ZZ	68,4
0808 10 80	CA	87,1
	CL	67,1
	CN	55,8
	MK	33,4
	US	103,2
	ZA	118,8
	ZZ	77,6
0808 20 50	CN	41,1
	KR	112,1
	TR	106,0
	ZZ	86,4

⁽¹⁾ Landsbeteckningar som fastställs i kommissionens förordning (EG) nr 1833/2006 (EUT L 354, 14.12.2006, s. 19). Koden "ZZ" betecknar "övrigt ursprung".

DIREKTIV

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV 2008/98/EG

av den 19 november 2008

om avfall och om upphävande av vissa direktiv

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR
ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om upprättandet av Europeiska
gemenskapen, särskilt artikel 175.1,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommit-
téens yttrande ⁽¹⁾,

med beaktande av Regionkommitténs yttrande ⁽²⁾,

i enlighet med förfarandet i artikel 251 i fördraget ⁽³⁾, och

av följande skäl:

samhetsutövare som hanterar avfall att inneha ett till-
stånd eller vara registrerad och skyldigheten för medlems-
staterna att utarbeta avfallsplaner. Det fastställer även en
rad viktiga principer, såsom skyldigheten att hantera av-
fall på ett sådant sätt att det inte har en negativ inverkan
på miljön och människors hälsa, uppmuntran att tillämpa avfallshierarkin och principen att förorenaren
ska betala, dvs. ett krav att innehavaren eller tidigare
innehavare av avfall eller tillverkarna av den produkt
från vilken avfallet härrör ska bära kostnaderna för att
det omhändertas.

(2) I Europaparlamentets och rådets beslut nr 1600/2002/EG
av den 22 juli 2002 om fastställande av gemenskapens
sjätte miljöhandlingsprogram ⁽⁵⁾ efterlyses utveckling eller
översyn av avfallslagstiftningen, bland annat ett klagö-
rande av skillnaden mellan avfall och sådant som inte är
avfall och åtgärder för att förebygga och hantera avfall,
inbegripet fastställande av mål.

(3) I kommissionens meddelande av den 27 maj 2003 med
titeln "Mot en temainriktad strategi för förebyggande och
återvinning av avfall" konstateras att det finns behov av
att utvärdera de nuvarande definitionerna av återvinning
och bortskaffande och att det behövs en allmänt tillämp-
lig definition av materialåtervinning och en debatt om
definitionen av avfall.

(1) I Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/12/EG av
den 5 april 2006 om avfall ⁽⁴⁾ fastställs det rättsliga ram-
verket för hantering av avfall i gemenskapen. Där defini-
eras centrala begrepp som avfall, återvinning och bort-
skaffande och dessutom fastställs grundläggande krav för
hantering av avfall, i synnerhet skyldigheten för en verk-

(4) I Europaparlamentets resolution av den 20 april 2004
om ovan nämnda meddelande ⁽⁶⁾ uppmanas kommissio-
nen att överväga att utvidga rådets direktiv 96/61/EG av
den 24 september 1996 om samordnade åtgärder för att
förebygga och begränsa föroreningar ⁽⁷⁾ till hela avfalls-
sektorn. Kommissionen uppmanas också att tydligt skilja
mellan återvinning och bortskaffande och att klargöra
skillnaden mellan avfall och sådant som inte är avfall.

⁽¹⁾ EUT C 309, 16.12.2006, s. 55.

⁽²⁾ EUT C 229, 22.9.2006, s. 1.

⁽³⁾ Europaparlamentets yttrande av den 13 februari 2007 (EUT C
287 E, 29.11.2007, s. 135), rådets gemensamma ståndpunkt av
den 20 december 2007 (EUT C 71 E, 18.3.2008, s. 16) och Europa-
parlamentets ståndpunkt av den 17 juni 2008 (ännu ej offentliggjort
i EUT). Rådets beslut av den 20 oktober 2008.

⁽⁴⁾ EUT L 114, 27.4.2006, s. 9.

⁽⁵⁾ EGT L 242, 10.9.2002, s. 1.

⁽⁶⁾ EUT C 104 E, 30.4.2004, s. 401.

⁽⁷⁾ EGT L 257, 10.10.1996, s. 26. Direktivet ersatt av Europaparlamen-
tets och rådets direktiv 2008/1/EG (EUT L 24, 29.1.2008, s. 8).

- (5) I rådets slutsatser av den 1 juli 2004 uppmanas kommissionen att lägga fram ett förslag till översyn av vissa aspekter av direktiv 75/442/EEG, upphävt och ersatt av direktiv 2006/12/EG, för att klargöra skillnaden mellan avfall och sådant som inte är avfall och skillnaden mellan återvinning och bortskaffande.
- (6) Det främsta målet med all avfallspolitik bör vara att minimera de negativa effekterna på människors hälsa och miljön vid generering och hantering av avfall. Avfallspolitiken bör också ha som mål att minska resursanvändningen och främja en praktisk tillämpning av avfallshierarkin.
- (7) I sin resolution av den 24 februari 1997 om gemenskapens strategi för avfallshantering ⁽¹⁾ bekräftade rådet att förebyggande av avfall bör ges högsta prioritet i avfallshanteringen och att återanvändning och materialåtervinning bör ges företräde framför energiåtervinning av avfall när och i den mån de utgör de bästa ekologiska alternativen.
- (8) Det är därför nödvändigt att se över direktiv 2006/12/EG för att klargöra centrala begrepp såsom definitionerna av avfall, återvinning och bortskaffande, skärpa de åtgärder som måste vidtas för att förebygga avfall, införa ett tillvägagångssätt som tar hänsyn till produkters och materials hela livscykel och inte enbart till avfallsfasen samt att koncentrera insatserna på att minska miljöpåverkan vid generering och hantering av avfall, så att avfallens ekonomiska värde ökas. Vidare bör återvinning av avfall och användning av återvunnet material uppmuntras för att bevara naturresurser. För tydlighetens skull och för att texten ska bli mer lättläst bör direktiv 2006/12/EG upphävas och ersättas av ett nytt direktiv.
- (9) Eftersom de flesta viktiga förfaranden för avfallshantering nu omfattas av gemenskapens miljölagstiftning, är det viktigt att detta direktiv anpassas till ett sådant tillvägagångssätt. Genom att betona de miljömål som fastställs i artikel 174 i fördraget, skulle det vara möjligt att starkare fokusera på miljöpåverkan vid generering och hantering av avfall under resursernas hela livscykel. Den rättsliga grunden för detta direktiv bör därför vara artikel 175.
- (10) Effektiva och enhetliga regler för avfallsbehandling bör med vissa undantag tillämpas på lös egendom som innehavaren gör sig av med eller avser eller är skyldig att göra sig av med.
- (11) Frågan huruvida icke förorenad jord från utgrävningar och andra naturligt förekommande material som används på andra platser än där grävningen utfördes är avfall eller inte bör avgöras i enlighet med definitionen av avfall och bestämmelserna om biprodukter eller om när avfall upphör att vara avfall enligt detta direktiv.
- (12) I Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1774/2002 av den 3 oktober 2002 om hälsobestämmelser för animaliska biprodukter som inte är avsedda att användas som livsmedel ⁽²⁾ föreskrivs det bland annat att det ska företas proportionerliga kontroller av insamling, transport, bearbetning, användning och bortskaffande av alla animaliska biprodukter, inbegripet avfall av animaliskt ursprung, så att ingen risk för djurs eller människors hälsa uppstår. Därför bör kopplingen till den förordningen klargöras, så att man kan undvika duplicering av bestämmelser genom att från detta direktiv undanta animaliska biprodukter som är avsedda för sådan användning som inte anses vara avfallshantering.
- (13) På grundval av erfarenheterna från tillämpningen av förordning (EG) nr 1774/2002 är det lämpligt att förtydliga tillämpningsområdet för avfallslagstiftningen och dess bestämmelser om farligt avfall när det gäller animaliska biprodukter som omfattas av förordning (EG) nr 1774/2002. Om animaliska biprodukter utgör en potentiell hälsorisk är förordning (EG) nr 1774/2002 lämpligt rättsligt instrument för att ta itu med sådana risker och onödig överlappning med avfallslagstiftningen bör undvikas.
- (14) Klassificeringen av avfall som farligt avfall bör bland annat grundas på gemenskapslagstiftningen om kemikalier, framför allt klassificeringen av beredningar som farliga, inbegripet de gränsvärden för koncentration som används för detta. Farligt avfall bör regleras enligt strikta specifikationer för att i möjligaste mån undvika eller begränsa möjliga negativa effekter på miljön och människors hälsa till följd av olämplig hantering. Det är vidare nödvändigt att behålla det system genom vilket avfall och farligt avfall har klassificerats i enlighet med den förteckning över avfall som senast upprättades genom kommissionens beslut 2000/532/EG ⁽³⁾, för att uppmuntra till en harmoniserad klassificering av avfallstyper och säkerställa att fastställandet av vad som är farligt avfall sker på ett harmoniserat sätt i gemenskapen.

⁽¹⁾ EGT C 76, 11.3.1997, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 273, 10.10.2002, s. 1.

⁽³⁾ Kommissionens beslut 2000/532/EG av den 3 maj 2000 om ersättning av beslut 94/3/EG om en förteckning över avfall i enlighet med artikel 1 a i rådets direktiv 75/442/EEG om avfall, och rådets beslut 94/904/EG om upprättande av en förteckning över farligt avfall i enlighet med artikel 1.4 i rådets direktiv 91/689/EEG om farligt avfall (EGT L 226, 6.9.2000, s. 3).

- (15) Det är nödvändigt att skilja mellan tillfällig lagring av avfall i väntan på insamling, insamling av avfall och lagring av avfall i väntan på behandling. Verksamhetsutövare som producerar avfall i sin verksamhet bör inte anses syssla med avfallshantering och omfattas av krav på tillstånd för lagring av avfallet i väntan på dess insamling.
- (16) Tillfällig lagring av avfall enligt definitionen av insamling ska tolkas som lagring i väntan på insamling i anläggningar där avfall omlastas för att beredas för vidare transport för återvinning eller bortskaffande på annan plats. Med tanke på detta direktivs syfte bör åtskillnaden mellan tillfällig lagring av avfall i väntan på insamling och lagring av avfall i väntan på behandling göras utifrån typen av avfall, omfånget och lagringstiden samt syftet med insamlingen. Denna åtskillnad bör göras av medlemsstaterna. Lagring av avfall för återvinning under tre år eller mer och lagring av avfall före bortskaffande under ett år eller mer omfattas av rådets direktiv 1999/31/EG av den 26 april 1999 om deponering av avfall ⁽¹⁾.
- (17) System för sådan insamling av avfall som inte sker yrkesmässigt bör inte bli föremål för registrering, eftersom de utgör en lägre risk och bidrar till en separat avfallsinsamling. Exempel på sådana system är apotekens insamling av läkemedelsavfall, affärers system för återtagning av konsumtionsvaror och kollektiva system i skolor.
- (18) Definitioner av förebyggande, återanvändning, förberedande för återanvändning, behandling och materialåtervinning bör läggas till i detta direktiv, så att dessa begrepps omfattning klargörs.
- (19) Definitionerna av återvinning och bortskaffande behöver ändras, så att en klar åtskillnad görs mellan dessa båda begrepp, på grundval av att dessa förfaranden har helt olika inverkan på miljön genom ersättandet av naturresurser i ekonomin och med erkännande av de potentiella fördelarna för miljön och människors hälsa av att avfall används som en resurs. Riktlinjer kan dessutom utformas för att klargöra fall där det i praktiken är svårt att göra skillnad mellan dessa begrepp eller där en klassificering av verksamheten som återvinning inte motsvarar förfarandets verkliga miljöpåverkan.
- (20) Detta direktiv bör även klargöra när förbränning av kommunalt fast avfall är energieffektivt och kan betraktas som ett återvinningsförfarande.
- (21) De bortskaffningsförfaranden som innebär utsläpp i hav eller oceaner, inklusive deponering under havsbotten, regleras också av internationella konventioner, särskilt den i London den 13 november 1972 undertecknade konventionen om förhindrande av havsföroreningar till följd av dumpning av avfall och 1996 års protokoll till denna, med 2006 års ändringar.
- (22) Det bör inte råda någon oklarhet i fråga om de olika aspekterna vid definitionen av avfall och vederbörliga förfaranden bör vid behov tillämpas dels på biprodukter som inte är avfall, dels på avfall som upphör att vara avfall. För att vissa aspekter på definitionen av avfall ska preciseras, bör man i detta direktiv förtydliga följande:
- När ämnen eller föremål som uppkommer under ett tillverkningsförfarande som inte i första hand syftar till att producera dessa ämnen eller föremål utgör biprodukter och inte avfall. Beslut om att ett ämne inte är avfall kan endast fattas på grundval av ett samordnat tillvägagångssätt som fortlöpande ska uppdateras och på villkor att detta är förenligt med skyddet för miljön och människors hälsa. Om användningen av en biprodukt tillåts enligt ett miljötillstånd eller allmänna miljöbestämmelser, kan medlemsstaterna använda detta som ett redskap för att fastställa att inga övergripande negativa följder för miljön eller människors hälsa förväntas uppträda, varvid ett föremål eller ett ämne bör betraktas som biprodukt endast om vissa villkor uppfylls. Eftersom biprodukter hör hemma inom kategorin produkter bör exporten av biprodukter uppfylla relevanta krav i gemenskapslagstiftningen om dem.
 - När visst avfall upphör att vara avfall, genom att fastställa sådana kriterier för när avfall upphör att vara avfall som garanterar en hög miljöskyddsnivå och ger en miljömässig och ekonomisk fördel. Kategorier av avfall för vilka man kan tänka sig att utforma specifikationer och kriterier för när de upphör att vara avfall är bland annat byggnads- och rivningsavfall, vissa former av aska och slagg, metallskrot, ballastmaterial, däck, textilier, kompost, returpapper och glas. För att avfallet ska upphöra att vara avfall kan återvinningsförfarandet vara så enkelt som en kontroll av om avfallet uppfyller kriterierna för att det ska upphöra att vara avfall.
- (23) För att det ska gå att kontrollera eller beräkna om målen för materialåtervinning och återvinning i Europaparlamentets och rådets direktiv 94/62/EG av den 20 december 1994 om förpackningar och förpackningsavfall ⁽²⁾, Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/53/EG av

⁽¹⁾ EGT L 182, 16.7.1999, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 365, 31.12.1994, s. 10.

den 18 september 2000 om uttjänta fordon ⁽¹⁾, Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/96/EG av den 27 januari 2003 om avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter (WEEE) ⁽²⁾ och Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/66/EG av den 6 september 2006 om batterier och ackumulatorer och förbrukade batterier och ackumulatorer ⁽³⁾ samt annan relevant gemenskapslagstiftning är uppfyllda, bör de volymer avfall som har upphört att vara avfall redovisas som materialåtervunnet eller återvunnet avfall när materialåtervinnings- eller återvinningskraven i den lagstiftningen är uppfyllda.

- (24) I syfte att främja säkerhet och enhetlighet får kommissionen med utgångspunkt i definitionen av avfall anta riktlinjer för att i vissa fall specificera när ämnen eller föremål blir avfall. Sådana riktlinjer får bland annat utformas för elektriska och elektroniska produkter och för fordon.
- (25) Kostnaderna bör fördelas på ett sådant sätt att de speglar de verkliga miljökostnaderna för generering och hantering av detta avfall.
- (26) Principen om att förorenaren ska betala är vägledande på europeisk och internationell nivå. Producenten och innehavaren av avfallet bör hantera detta på ett sätt som garanterar en hög skyddsnivå för miljön och människors hälsa.
- (27) Införandet av utökat producentansvar i detta direktiv är ett sätt att stödja en utformning och produktion av varor vid vilken man fullt ut beaktar och underlättar en effektiv användning av resurser under hela deras livscykel, inbegripet reparation, återanvändning, demontering och materialåtervinning, utan att därmed åsidosätta den fria rörligheten för varor på den inre marknaden.
- (28) Detta direktiv bör bidra till att EU närmar sig ett "återvinningssamhälle", som strävar efter att undvika avfallsgenerering och använder avfall som en resurs. I gemenskapens sjätte miljöhandlingsprogram uppmannas särskilt till åtgärder för att ombesörja källsortering, insamling och materialåtervinning av prioriterade avfallsflöden. I linje med detta mål, och som ett sätt att underlätta eller förbättra avfallets återvinningspotential, bör avfallet, om det är tekniskt, miljömässigt och ekonomiskt genomförbart, samlas in separat, innan det undergår sådana återvinningsförfaranden som ger bästa miljömässiga resultat. Medlemsstaterna bör verka för att farliga föreningar separeras från avfallsflödena om detta är nödvändigt för en miljöriktig avfallshantering.

- (29) Medlemsstaterna bör stödja användningen av återvinningsmaterial (såsom återvunnet papper), i linje med avfallshierarkin och målet om ett återvinningsamhälle, och bör när så är möjligt inte stödja deponering eller förbränning av sådant återvinningsmaterial.
- (30) För att tillämpa försiktighetsprincipen och principen att förebyggande åtgärder bör vidtas enligt artikel 174.2 i fördraget, är det nödvändigt att fastställa allmänna miljömål för avfallshanteringen inom gemenskapen. I enlighet med dessa principer är det gemenskapens och medlemsstaternas sak att inrätta ett ramverk för att förebygga, minska och i möjligaste mån från början eliminera källorna till förorening eller olägenheter genom att vidta åtgärder genom vilka erkända risker elimineras.
- (31) Genom avfallshierarkin fastställs en prioriteringsordning för vad som allmänt utgör det totalt sett bästa miljöalternativet inom lagstiftning och politik på avfallsområdet, men det kan bli nödvändigt att avvika från en sådan hierarki i fråga om särskilda avfallsflöden, då det är motiverat på grund av bland annat teknisk genomförbarhet, ekonomisk livskraft och miljöskydd.
- (32) För att göra det möjligt för gemenskapen som helhet att vara självförsörjande vad gäller omhändertagande av eget avfall och återvinning av blandat kommunalt avfall som har insamlats från privata hushåll och för de enskilda medlemsstaterna att närma sig detta mål, är det nödvändigt att inrätta ett nätverk för samarbete mellan anläggningar för bortskafter av avfall och anläggningar för återvinning av blandat kommunalt avfall som har insamlats från privata hushåll, med beaktande av geografiska förhållanden och behovet av specialiserade anläggningar för vissa typer av avfall.
- (33) Vid tillämpning av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1013/2006 av den 14 juni 2006 om transport av avfall ⁽⁴⁾, ska blandat kommunalt avfall enligt artikel 3.5 i denna förordning anses vara blandat kommunalt avfall även då det har genomgått en avfallsbehandling som inte väsentligen har ändrat dess egenskaper.
- (34) Det är viktigt att märka farligt avfall i överensstämmelse med internationella normer och gemenskapsnormer. Om sådant avfall samlas in separat från hushåll, bör detta dock inte medföra att hushållen blir skyldiga att upprätta den nödvändiga dokumentationen.

⁽¹⁾ EGT L 269, 21.10.2000, s. 34.

⁽²⁾ EUT L 37, 13.2.2003, s. 24.

⁽³⁾ EUT L 266, 26.9.2006, s. 1.

⁽⁴⁾ EUT L 190, 12.7.2006, s. 1.

- (35) Det är i enlighet med avfallshierarkin och för att minska utsläppen av växthusgaser från bortskaffande av avfall på deponier viktigt att underlätta separat insamling och riktig behandling av biologiskt avfall i syfte att producera miljösäker kompost och annat material som grundar sig på biologiskt avfall. Kommissionen kommer efter en bedömning av hanteringen av biologiskt avfall att vid behov lägga fram lämpliga förslag till lagstiftning.
- (36) Tekniska miniminormer för avfallsbehandling som inte omfattas av direktiv 96/61/EG får antas när det finns belegg för att en fördel skulle uppnås när det gäller skydd av människors hälsa och miljön och när en samordnad metod för tillämpning av det här direktivet skulle säkerställa skyddet av människors hälsa och miljön.
- (37) Det är nödvändigt att närmare ange omfattningen av de avfallsplaner som medlemsstaterna är skyldiga att upprätta och vad de ska innehålla och att vid utarbetandet eller översynen av avfallsplaner beakta miljöpåverkan av genereringen och hanteringen av avfall. Vid behov bör hänsyn också tas till kravet på upprättande av hanteringsplaner i artikel 14 i direktiv 94/62/EG och till den strategi som enligt artikel 5 i direktiv 1999/31/EG ska upprättas för att minska mängden biologiskt nedbrytbart avfall som går till deponier.
- (38) Medlemsstaterna får tillämpa miljötillstånd eller allmänna miljöbestämmelser på vissa avfallsproducenter, dock utan att det äventyrar en väl fungerande inre marknad.
- (39) Enligt förordning (EG) nr 1013/2006 får medlemsstaterna vidta nödvändiga åtgärder för att förebygga transporter av avfall som inte sker i enlighet med deras avfallsplaner. Med avvikelse från den förordningen bör medlemsstaterna ha rätt att begränsa inkommande återvinningsklassificerade leveranser till förbränningsanläggningar, om det har fastställts att det skulle bli nödvändigt att bortskaffa nationellt avfall eller att avfall skulle behöva behandlas på ett sätt som inte är förenligt med deras avfallsplaner. Det erkänns att vissa medlemsstater kan vara oförmögna att tillhandahålla ett nätverk med en fullständig uppsättning anläggningar för slutåtervinning på sitt territorium.
- (40) För att förbättra det sätt på vilket åtgärder för att förebygga avfall genomförs i medlemsstaterna och underlätta spridning av bästa praxis inom området, är det nödvändigt att skärpa bestämmelserna om förebyggande av avfall och att införa ett krav på att medlemsstaterna ska utarbeta program för förebyggande av avfall, vilka bör inriktas på de viktigaste miljöeffekterna och beakta hela livscykeln för produkter och material. Sådana åtgärder bör syfta till att bryta sambandet mellan ekonomisk tillväxt och den miljöpåverkan som hänger samman med genereringen av avfall. I enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/35/EG av den 26 maj 2003 om åtgärder för allmänhetens deltagande i utarbetandet av vissa planer och program avseende miljön⁽¹⁾, bör berörda parter och allmänheten ha möjlighet att delta i utarbetandet av programmen och ha tillgång till dem när de har utarbetats. Mål om att förebygga avfall och bryta sambandet mellan ekonomisk tillväxt och negativ miljöpåverkan bör fastställas, och dessa mål bör i förekommande fall inbegripa minskning av avfallens negativa effekter och av de mängder avfall som genereras.
- (41) För att komma närmare ett europeiskt återvinningssamhälle med en hög nivå av resurseffektivitet bör mål ställas upp för förberedandet för återanvändning och materialåtervinning av avfall. Medlemsstaterna tillämpar olika tillvägagångssätt vid insamling av hushållsavfall och avfall av liknande slag och sammansättning. Dessa mål bör därför ta hänsyn till de olika insamlingssystemen i de olika medlemsstaterna. Avfallsflöden av annat ursprung som liknar hushållsavfall inbegriper avfall som avses i punkt 20 i den förteckning över avfall som fastställs i kommissionens beslut 2000/532/EG.
- (42) Ekonomiska styrmedel kan ha en avgörande betydelse för att målen för förebyggande och hantering av avfall ska uppnås. Avfall har ofta värde som resurs och den fortsatta tillämpningen av ekonomiska styrmedel kan komma att maximera fördelarna för miljön. Användningen av sådana styrmedel på en lämplig nivå bör därför uppmuntras, samtidigt som det framhålls att medlemsstaterna själva kan besluta om användning av sådana styrmedel.
- (43) Vissa bestämmelser om avfallshantering i rådets direktiv 91/689/EEG av den 12 december 1991 om farligt avfall⁽²⁾ bör ändras, så att föråldrade bestämmelser utgår och texten förtydligas. För att gemenskapslagstiftningen ska bli enklare bör dessa bestämmelser inlemmas i det här direktivet. För att klargöra hur det i direktiv 91/689/EEG fastställda förbudet mot blandning fungerar och för att skydda miljön och människors hälsa, bör undantagen från detta förbud dessutom vara anpassade till bästa tillgängliga teknik enligt direktiv 96/61/EG. Direktiv 91/689/EEG bör därför upphävas.

⁽¹⁾ EUT L 156, 25.6.2003, s. 17.

⁽²⁾ EGT L 377, 31.12.1991, s. 20.

- (44) För att förenkla gemenskapslagstiftningen och återspegla de miljömässiga fördelarna bör relevanta bestämmelser i rådets direktiv 75/439/EEG av den 16 juni 1975 om omhändertagande av spilloljor ⁽¹⁾ inlemmas i detta direktiv. Direktiv 75/439/EEG bör därför upphävas. Hanteringen av spilloljor bör stå i överensstämmelse med avfallshierarkins prioriteringsordning och de alternativ som medför det bästa totala resultatet för miljön bör föredras. Separat insamling av spilloljor är fortfarande av avgörande betydelse för en korrekt hantering av dessa och för att förebygga skador på miljön på grund av att de omhändertas på ett felaktigt sätt.
- (45) Medlemsstaterna bör föreskriva effektiva, proportionella och avskräckande sanktioner för fysiska och juridiska personer som ansvarar för avfallshantering, t.ex. avfallsproducenter, innehavare, mäklare, handlare, transportörer och insamlare, verksamhetsutövare som behandlar avfall och genomför avfallsplaner, om dessa bryter mot bestämmelserna i detta direktiv. Medlemsstaterna får också vidta åtgärder för att återvinna kostnader som uppstår på grund av överträdelser och återställningsåtgärder, utan att det påverkar tillämpningen av Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/35/EG av den 21 april 2004 om miljöansvar för att förebygga och avhjälpa miljöskador ⁽²⁾.
- (46) De åtgärder som är nödvändiga för att genomföra detta direktiv bör antas i enlighet med rådets beslut 1999/468/EG av den 28 juni 1999 om de förfaranden som skall tillämpas vid utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter ⁽³⁾.
- (47) Kommissionen bör särskilt ges befogenhet att fastställa kriterier för ett antal frågor, t.ex. villkoren för att ett föremål ska anses vara en biprodukt, för när avfall upphör att vara avfall och för fastställande av vilket avfall som anses utgöra farligt avfall, samt fastställa närmare regler om tillämpnings- och beräkningsmetoderna för övervakning av huruvida de mål som fastställs i detta direktiv uppfyllts. Kommissionen bör dessutom ges befogenhet att anpassa bilagorna till de tekniska och vetenskapliga framstegen och att fastställa tillämpningen av den formel för förbränningsanläggningar som avses i bilaga II R1. Eftersom dessa åtgärder har en allmän räckvidd och avser att ändra icke väsentliga delar i detta direktiv genom att komplettera det med nya icke väsentliga delar, måste de antas i enlighet med det föreskrivande förfarandet med kontroll i artikel 5a i beslut 1999/468/EG.

- (48) I enlighet med punkt 34 i det interinstitutionella avtalet om bättre lagstiftning ⁽⁴⁾ uppmanas medlemsstaterna att för egen del och i gemenskapens intresse upprätta egna tabeller som så vitt det är möjligt visar överensstämmelsen mellan detta direktiv och införlivandeåtgärderna samt att offentliggöra dessa tabeller.
- (49) Eftersom målet för detta direktiv, nämligen att skydda miljön och människors hälsa, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och det därför, på grund av direktivets omfattning eller verkningar, bättre kan uppnås på gemenskapsnivå, får gemenskapen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

SYFTE, TILLÄMPNINGSSOMRÅDE OCH DEFINITIONER

Artikel 1

Syfte och tillämpningsområde

I detta direktiv fastställs åtgärder som syftar till att skydda miljön och människors hälsa genom att förebygga eller minska de negativa följderna av generering och hantering av avfall samt minska resursanvändningens allmänna påverkan och få till stånd en effektivisering av denna användning.

Artikel 2

Undantag från tillämpningsområdet

1. Följande ska undantas från detta direktivs tillämpningsområde:
- Gasformiga utsläpp till luften.
 - Mark (in situ), inklusive icke utgrävd förorenad jord och byggnader med permanent markkontakt.
 - Icke förorenad jord och annat naturligt förekommande material som grävts ut i samband med byggverksamhet, när det är säkerställt att materialet kommer att användas för byggnation i sitt naturliga tillstånd på den plats där grävningen utfördes.

⁽¹⁾ EGT L 194, 25.7.1975, s. 23.

⁽²⁾ EUT L 143, 30.4.2004, s. 56.

⁽³⁾ EGT L 184, 17.7.1999, s. 23.

⁽⁴⁾ EUT C 321, 31.12.2003, s. 1.

d) Radioaktivt avfall.

e) Utrangerade explosiva varor.

f) Fekalier, om de inte omfattas av punkt 2 b, halm och annat naturligt, icke-farligt material från jordbruk eller skogsbruk som används inom jordbruk, skogsbruk eller för energiproduktion från sådan biomassa genom processer eller metoder som inte skadar miljön eller utgör ett hot mot människors hälsa.

2. Följande ska undantas från detta direktivs tillämpningsområde i den utsträckning de omfattas av annan gemenskapslagstiftning:

a) Avloppsvatten.

b) Animaliska biprodukter, inbegripet bearbetade produkter som omfattas av förordning (EG) nr 1774/2002, utom sådana som är avsedda för förbränning, deponier eller användning i biogas- eller komposteringsanläggning.

c) Kadaver från djur som dött på annat sätt än genom slakt, inbegripet djur som avlivats för att utrota epizootiska sjukdomar och som bortskaffats enligt förordning (EG) nr 1774/2002.

d) Avfall från prospektering, brytning, behandling och lagring av mineralresurser samt drift av stenbrott som omfattas av Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/21/EG av den 15 mars 2006 om hantering av avfall från utvinningsindustrin ⁽¹⁾.

3. Utan att det påverkar skyldigheter enligt annan tillämplig gemenskapslagstiftning ska sediment som flyttats i ytvatten vid underhåll av vatten och vattenvägar eller för att förhindra översvämning eller mildra effekterna av översvämning och torka eller återvinning av mark från havet undantas från tillämpningsområdet för detta direktiv, om det är bevisat att sedimenten är icke-farliga.

4. Särskilda bestämmelser för vissa omständigheter eller för komplettering av detta direktivs bestämmelser får när det gäller hanteringen av vissa kategorier av avfall fastställas i särdirektiv.

Artikel 3

Definitioner

I detta direktiv avses med

⁽¹⁾ EUT L 102, 11.4.2006, s. 15.

1. *avfall*: ämne eller föremål som innehavaren gör sig av med eller avser eller är skyldig att göra sig av med,

2. *farligt avfall*: avfall med minst en av de farliga egenskaper som förtecknas i bilaga III,

3. *spilloljor*: mineralbaserade eller syntetiska smörjoljor eller oljor för industriella ändamål som inte längre lämpar sig för det syfte som de ursprungligen var avsedda för, t.ex. använda oljor för förbränningsmotorer och växellådor samt turbinoljor och hydrauloljor,

4. *biologiskt avfall*: biologiskt nedbrytbart trädgårds- och parkavfall, livsmedels- och köksavfall från hushåll, restauranger, catering och detaljhandelslokaler och jämförbart avfall från livsmedelsindustrin,

5. *avfallsproducent*: var och en som bedriver en verksamhet som ger upphov till avfall (ursprunglig avfallsproducent) och var och en som genom förbehandling, blandning eller andra förfaranden ändrar avfallets art eller sammansättning,

6. *avfallsinnehavare*: avfallsproducenten eller den fysiska eller juridiska person som är i besittning av avfallet,

7. *handlare*: företag som fungerar som huvudman för att köpa och därefter sälja avfall, inbegripet handlare som inte kommer i fysisk besittning av avfallet,

8. *mäklare*: företag som ombesörjer återvinning eller bortskaffande av avfall på andras vägnar, inbegripet mäklare som inte kommer i fysisk besittning av avfallet,

9. *avfallshantering*: insamling, transport, återvinning och bortskaffande av avfall, inklusive kontroll av sådan verksamhet och efterbehandling av platser för bortskaffande av avfall, inklusive åtgärder som handlaren eller mäklaren vidtar,

10. *insamling*: uppsamling av avfall, inbegripet försortering och inledande lagring av avfall för vidare transport till en avfallshanteringsanläggning,

11. *separat insamling*: insamling då ett avfallsflöde hålls åtskilt efter avfallets typ och natur i syfte att underlätta en särskild behandling,
12. *förebyggande*: åtgärder som vidtas innan ett ämne, ett material eller en produkt blivit avfall och innebär en minskning av
- a) mängden avfall, inbegripet genom återanvändning av produkter eller förlängning av produkters livslängd,
- b) den negativa påverkan av miljön och människors hälsa genom det genererade avfallet, eller
- c) halten av skadliga ämnen i material och produkter,
13. *återanvändning*: varje förfarande som innebär att produkter eller komponenter som inte är avfall återanvänds i samma syfte för vilket de ursprungligen var avsedda,
14. *behandling*: återvinnings- eller bortskaffningsförfaranden, inklusive beredning före återvinning eller bortskaffande,
15. *återvinning*: varje förfarande vars främsta resultat är avfall som har ett nyttigt ändamål, genom att det antingen vid anläggningen eller i samhället i stort ersätter annat material som i annat fall skulle ha använts för ett visst syfte eller förbereds för detta syfte; bilaga II innehåller en icke uttömmande förteckning över återvinningsförfaranden,
16. *förberedelse för återanvändning*: återvinningsförfaranden som går ut på kontroll, rengöring eller reparation, genom vilka produkter eller komponenter av produkter som har blivit avfall bereds för att användas igen utan någon annan förbehandling,
17. *materialåtervinning*: varje form av återvinningsförfarande genom vilket avfallsmaterial upparbetas till produkter, material eller ämnen, antingen för det ursprungliga ändamålet eller för andra ändamål; det omfattar upparbetning av organiskt material men inte energiåtervinning och upparbetning till material som ska användas som bränsle eller fyllmaterial,
18. *regenerering av spilloljor*: varje materialåtervinningsförfarande genom vilket basoljor kan framställas genom raffinering av spilloljor, bland annat genom att avlägsna de föroreningar, oxidationsprodukter och tillsatser som sådana oljor innehåller,
19. *bortskaffande*: varje förfarande som inte utgör återvinning, även om förfarandet sekundärt leder till regenerering av ämnen eller utvinning av energi; bilaga I innehåller en icke uttömmande förteckning över förfaranden för bortskaffande,
20. *bästa tillgängliga teknik*: bästa tillgängliga teknik enligt definitionen i artikel 2.11 i direktiv 96/61/EG.

Artikel 4

Avfallshierarki

1. Följande avfallshierarki ska gälla som prioriteringsordning för lagstiftning och politik som rör förebyggande och hantering av avfall:

- a) Förebyggande.
- b) Förberedelse för återanvändning.
- c) Materialåtervinning.
- d) Annan återvinning, t.ex. energiåtervinning.
- e) Bortskaffande.

2. När avfallshierarkin enligt punkt 1 tillämpas, ska medlemsstaterna vidta åtgärder för att främja de alternativ som ger bäst resultat för miljön som helhet. Detta kan kräva att vissa avfallsflöden avviker från hierarkin, när det är motiverat med hänsyn till livscykelstänkandet vad avser den allmänna påverkan av generering och hantering av sådant avfall.

Medlemsstaterna ska se till att utformningen av avfallslagstiftning och avfallspolitik sker i ett förfarande som medger full insyn och där hänsyn tas till befintliga nationella bestämmelser om samråd med och medverkan av medborgare och berörda parter.

Medlemsstaterna ska ta hänsyn till de allmänna miljöskyddsprinciperna om försiktighet och hållbarhet, teknisk genomförbarhet och ekonomisk livskraft, skydd av resurser samt den allmänna påverkan på miljön, människors hälsa, ekonomi och samhälle i enlighet med artiklarna 1 och 13.

Artikel 5

Biprodukter

1. Ett ämne eller ett föremål som uppkommer genom en produktionsprocess vars huvudsyfte inte är att producera detta kan endast betraktas som biprodukt i stället för som avfall enligt artikel 3.1 om följande villkor är uppfyllda:

- a) Det ska vara säkerställt att ämnet eller föremålet kommer att fortsätta att användas.
- b) Ämnet eller föremålet ska kunna användas direkt utan någon annan bearbetning än normal industriell praxis.
- c) Ämnet eller föremålet ska produceras som en integrerad del i en produktionsprocess.
- d) Den fortsatta användningen ska vara laglig, dvs. ämnet eller föremålet ska uppfylla alla relevanta produkt-, miljö- och hälsoskydds krav för den specifika användningen och inte leda till allmänt negativa följder för miljön eller människors hälsa.

2. På grundval av de villkor som fastställs i punkt 1 får åtgärder antas för att avgöra vilka kriterier som ska vara uppfyllda för att specifika ämnen eller föremål ska betraktas som en biprodukt och inte som avfall enligt artikel 3.1. Dessa åtgärder, som avser att ändra icke väsentliga delar av detta direktiv genom att komplettera det, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande med kontroll som avses i artikel 39.2.

Artikel 6

När avfall upphör att vara avfall

1. Visst specifikt avfall ska upphöra att vara avfall i den mening som avses i artikel 3.1 när det har genomgått ett återvinningsförfarande, inbegripet materialåtervinning, och uppfyller specifika kriterier som utarbetats på följande villkor:

- a) Ämnet eller föremålet ska användas allmänt för specifika ändamål.
- b) Det ska finnas en marknad för eller efterfrågan på sådana ämnen eller föremål.
- c) Ämnet eller föremålet ska uppfylla de tekniska kraven för de specifika ändamålen och befintlig lagstiftning och normer för produkter.

d) Användning av ämnet eller föremålet kommer inte att leda till allmänt negativa följder för miljön eller människors hälsa.

Kriterierna ska vid behov inbegripa gränsvärden för förorenande ämnen och ta hänsyn till ämnets eller föremålets eventuella negativa miljöeffekter.

2. De åtgärder som avser att ändra icke väsentliga delar av detta direktiv genom att komplettera det beträffande antagande av de kriterier som fastställs i punkt 1 och fastställande av vilken typ av avfall på vilket sådana kriterier ska tillämpas, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande med kontroll som avses i artikel 39.2. Specifika kriterier för när avfall upphör att vara avfall bör övervägas åtminstone för t.ex. balastmaterial, papper, glas, metall, däck och textilier.

3. Avfall som upphör att vara avfall i enlighet med punkterna 1 och 2 ska också upphöra att vara avfall med avseende på de återvinnings- och materialåtervinningsmål som fastställs i direktiven 94/62/EG, 2000/53/EG, 2002/96/EG och 2006/66/EG och annan relevant gemenskapslagstiftning när materialåtervinnings- eller återvinningskraven i den lagstiftningen är uppfyllda.

4. Om inga kriterier har fastställts på gemenskapsnivå i enlighet med förfarandet i punkterna 1 och 2, får medlemsstaterna med beaktande av tillämplig rättspraxis från fall till fall besluta om ett visst avfall har upphört att vara avfall. De ska anmäla sådana beslut till kommissionen i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 98/34/EG av den 22 juni 1998 om ett informationsförfarande beträffande tekniska standarder och föreskrifter och beträffande föreskrifter för informations-samhällets tjänster⁽¹⁾, om det krävs enligt det direktivet.

Artikel 7

Förteckning över avfall

1. De åtgärder som avser att ändra icke väsentliga delar av detta direktiv beträffande uppdatering av den i beslut 2000/532/EG fastställda förteckningen över avfall ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande med kontroll som avses i artikel 39.2. Förteckningen ska omfatta farligt avfall och hänsyn ska tas till avfallets ursprung och sammansättning samt i förekommande fall till gränsvärden för koncentration av farliga ämnen. Förteckningen över avfall är bindande när det gäller fastställande av avfall som ska anses utgöra farligt avfall. Att ett ämne eller föremål ingår i förteckningen innebär inte att det under alla förhållanden är avfall. Ett ämne eller föremål ska endast betraktas som avfall när definitionen i artikel 3.1 är uppfyllt.

⁽¹⁾ EGT L 204, 21.7.1998, s. 37.

2. En medlemsstat får betrakta avfall som farligt avfall om det, trots att det inte tas upp som farligt i förteckningen över avfall, har minst en av de egenskaper som anges i bilaga III. Medlemsstaten ska utan dröjsmål anmäla sådana fall till kommissionen. Medlemsstaten ska förteckna dem i den rapport som avses i artikel 37.1 och förse kommissionen med all relevant information. På grundval av de inkomna anmälningarna ska förteckningen ses över för beslut om en justering av denna.

3. Om en medlemsstat kan styrka att en viss typ av avfall som är upptaget i förteckningen som farligt avfall inte uppvisar någon av de egenskaper som anges i bilaga III, får den betrakta detta avfall som icke-farligt avfall. Medlemsstaten ska utan dröjsmål anmäla sådana fall till kommissionen och förse kommissionen med nödvändiga bevisstyrkan. På grundval av de inkomna anmälningarna ska förteckningen ses över för beslut om en justering av denna.

4. Farligt avfall får inte omklassificeras som icke-farligt avfall till följd av utspädning eller uppblandning av avfallet i syfte att minska de ursprungliga koncentrationerna av farliga ämnen till en nivå som understiger de tröskelnivåer som innebär att ett avfall betecknas som farligt.

5. De åtgärder som avser att ändra icke väsentliga delar av detta direktiv beträffande översyn av förteckningen i syfte att avgöra om den ska justeras i enlighet med punkterna 2 och 3, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande med kontroll som avses i artikel 39.2.

6. Medlemsstaterna får betrakta avfall som icke-farligt avfall i enlighet med den förteckning över avfall som avses i punkt 1.

7. Kommissionen ska se till att förteckningen över avfall och nya förteckningar i tillämpliga fall är tydliga, lättbegripliga och lättåtkomliga för användarna, och i synnerhet för små och medelstora företag.

KAPITEL II

ALLMÄNNA KRAV

Artikel 8

Utökad producentansvar

1. För att stärka återanvändning samt förebyggande, materialåtervinning och annan återvinning av avfall får medlemsstaterna vidta lagstiftningsåtgärder och andra åtgärder för att garantera att varje fysisk eller juridisk person som yrkesmässigt utvecklar, tillverkar, bearbetar, behandlar, säljer eller importerar produkter (produktens producent) har utökad producentansvar.

Sådana åtgärder kan inbegripa mottagande av återlämnade produkter och av det avfall som finns kvar när dessa produkter har använts samt efterföljande hantering av avfallet och det ekonomiska ansvaret för sådan verksamhet. Dessa åtgärder får inbegripa en skyldighet att offentligt tillhandahålla information om i vilken grad produkten kan återanvändas eller materialåtervinnas.

2. Medlemsstaterna får vidta lämpliga åtgärder för att uppmuntra en produktutformning som minskar inverkan på miljön och genereringen av avfall under produktionen och den efterföljande användningen av produkterna och i syfte att säkerställa att återvinning och bortskaffande av produkter som har blivit avfall sker i enlighet med artiklarna 4 och 13.

Sådana åtgärder kan bland annat uppmuntra utveckling, produktion och marknadsföring av produkter som är lämpliga för flerfaldig användning, är tekniskt hållbara och lämpar sig för riktig och säker återvinning och miljövänligt bortskaffande när de har blivit avfall.

3. När medlemsstaterna tillämpar utökad producentansvar, ska de ta hänsyn till teknisk genomförbarhet och ekonomisk hållbarhet samt den övergripande inverkan på miljön, människors hälsa och samhället och respektera behovet av att se till att den inre marknaden fungerar smidigt.

4. Det utökade producentansvaret ska tillämpas utan att det påverkar ansvaret för avfallshantering enligt artikel 15.1 och utan att det påverkar tillämpningen av gällande lagstiftning om avfallsflöden och specifika produkter.

Artikel 9

Förebyggande av avfall

Kommissionen ska efter samråd med berörda parter för Europaparlamentet och rådet lägga fram följande rapporter, som vid behov ska åtföljas av förslag till åtgärder som behövs för att stödja den förebyggande verksamheten och genomförandet av de program för förebyggande av avfall som avses i artikel 29, och som ska omfatta följande:

a) Senast 2011: En interimsrapport om utvecklingen när det gäller avfallsgenerering och omfattningen av verksamheten för att förebygga avfall, inbegripet utarbetande av en politik för ekodesign av produkter där både avfallsgenerering och förekomsten av farliga ämnen i avfall ska tas upp, i syfte att främja teknik som fokuserar på hållbara produkter som kan återanvändas och materialåtervinnas.

b) Senast 2011: Utarbetande av en handlingsplan för ytterligare stödåtgärder avsedda att vidtas på europeisk nivå och som framför allt syftar till att påverka nuvarande konsumtionsmönster.

c) Senast 2014: Fastställande av mål för 2020 om att förebygga avfall och bryta sambandet mellan ekonomisk tillväxt och negativ miljöpåverkan, vilka ska grundas på bästa tillgängliga praxis, inbegripet vid behov en översyn av de indikatorer som avses i artikel 29.4.

Artikel 10

Återvinning

1. Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som är nödvändiga för att se till att avfall genomgår återvinningsförfaranden i enlighet med artiklarna 4 och 13.

2. När det är nödvändigt för tillämpningen av punkt 1 och för att underlätta eller förbättra återvinningen, ska avfall samlas in separat, om detta är tekniskt, miljömässigt och ekonomiskt genomförbart, och får inte blandas med annat avfall eller annat material med andra egenskaper.

Artikel 11

Återanvändning och materialåtervinning

1. Medlemsstaterna ska vidta lämpliga åtgärder för att främja återanvändning av produkter och förberedelse för återanvändning, framför allt genom att främja inrättande av och stöd till nätverk för återanvändning och reparation samt användning av ekonomiska styrmedel, upphandlingskriterier, kvantitativa mål eller andra åtgärder.

Medlemsstaterna ska vidta åtgärder för att främja materialåtervinning av hög kvalitet och ska i detta syfte införa separat insamling av avfall om det är tekniskt, miljömässigt och ekonomiskt genomförbart och lämpligt med tanke på uppfyllandet av de kvalitetsstandarder som är nödvändiga för de relevanta materialåtervinningssektorerna.

Om inte annat följer av artikel 10.2 ska senast 2015 separat insamling anordnas för åtminstone följande: papper, metall, plast och glas.

2. I syfte att uppnå målen i detta direktiv och närma sig ett europeiskt återvinningssamhälle med en hög nivå av resurseffektivitet ska medlemsstaterna vidta alla nödvändiga åtgärder som är avsedda att uppnå följande mål:

a) Senast 2020: Förberedandet för återanvändning och materialåtervinning av avfallsmaterial, som ska omfatta åt-

minstone papper, metall, plast och glas från hushåll och, eventuellt, samma material från andra källor förutsatt att dessa avfallsflöden liknar avfall från hushåll, ska öka till totalt minst 50 viktprocent.

b) Senast 2020: Förberedandet för återanvändning, materialåtervinning och annan återvinning av icke-farligt byggnads- och rivningsavfall, med undantag för sådant naturligt förekommande material som definierats i kategori 17 05 04 i avfallsförteckningen, ska öka till minst 70 viktprocent, varvid också ska medräknas sådana fall där avfall används som fyllmaterial för att ersätta annat material.

3. Kommissionen ska fastställa närmare regler om tillämpnings- och beräkningsmetoderna för övervakning av huruvida de mål som fastställs i punkt 2 i denna artikel uppfylls, med beaktande av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2150/2002 av den 25 november 2002 om avfallsstatistik⁽¹⁾. Dessa kan innefatta övergångsperioder för medlemsstater med mindre än 5 % materialåtervinning under 2008 i någondera av de i punkt 2 angivna avfallskategorierna. Dessa åtgärder, som avser att ändra icke väsentliga delar av detta direktiv genom att komplettera det, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande med kontroll som avses i artikel 39.2.

4. Senast den 31 december 2014 ska kommissionen undersöka de åtgärder och mål som avses i punkt 2 för att vid behov förstärka målen samt överväga att fastställa mål för andra avfallsflöden. Kommissionens rapport ska, vid behov åtföljd av ett förslag, sändas till Europaparlamentet och rådet. I rapporten ska kommissionen beakta vilka konsekvenser uppställandet av målen får för miljö, ekonomi och samhälle.

5. Medlemsstaterna ska vart tredje år, i enlighet med artikel 37, rapportera till kommissionen om i vilken utsträckning de har uppnått målen. Om målen inte uppnåtts ska orsakerna till detta anges i rapporten samt vilka åtgärder medlemsstaten avser vidta för att de målen ska nås.

Artikel 12

Bortskaffande

Medlemsstaterna ska se till att avfallet bortskaffas under betryggande former när återvinning i enlighet med artikel 10.1 inte genomförs och att man vid bortskaffande uppfyller bestämmelserna i artikel 13 beträffande skyddet för människors hälsa och miljön.

⁽¹⁾ EGT L 332, 9.12.2002, s. 1.

*Artikel 13***Skydd för människors hälsa och miljön**

Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att se till att avfallshanteringen genomförs utan fara för människors hälsa och utan att skada miljön, i synnerhet

- a) utan risk för vatten, luft, mark, växter eller djur,
- b) utan att medföra olägenheter genom buller eller lukt, och
- c) utan att negativt påverka landskapet eller områden av särskilt intresse.

*Artikel 14***Kostnader**

1. Kostnaderna för avfallshanteringen ska i enlighet med principen om att förorenaren ska betala belasta den ursprungliga avfallsproducenten eller den nuvarande eller de tidigare avfallsinnehavarna.
2. Medlemsstaterna får besluta att kostnaderna för avfallshanteringen helt eller delvis ska belasta den som tillverkat den produkt från vilken avfallet kom och att distributörerna av sådana produkter får dela på dessa kostnader.

KAPITEL III

AVFALLSHANTERING*Artikel 15***Ansvar för avfallshantering**

1. Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att se till att varje ursprunglig avfallsproducent eller annan innehavare av avfall själv utför behandlingen av avfall eller överläter behandlingen till en handlare eller verksamhetsutövare som behandlar avfall eller ombesörjer detta genom en privat eller offentlig avfallsinsamlare i enlighet med artiklarna 4 och 13.
2. När avfallet överförs från den ursprungliga producenten eller innehavaren till en av de fysiska eller juridiska personer som anges i punkt 1 för preliminär behandling, ska detta normalt inte innebära befrielse från ansvaret för utförandet av ett fullständigt återvinnings- eller bortskaffningsförfarande.

Utan att det påverkar tillämpningen av förordning (EG) nr 1013/2006 får medlemsstaterna ange villkor för ansvaret och besluta om i vilka fall som den ursprungliga producenten ska

behålla ansvaret för hela behandlingskedjan eller i vilka fall som ansvaret kan delas eller delegeras mellan aktörerna i behandlingskedjan.

3. Medlemsstaterna får i enlighet med artikel 8 besluta att ansvaret för att ombesörja avfallshanteringen helt eller delvis ska ligga hos tillverkaren av den produkt från vilken avfallet kommit och att distributörerna av dessa produkter får dela detta ansvar.

4. Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att på sitt territorium se till att de verksamhetsutövare som yrkesmässigt samlar in eller transporterar avfall levererar det insamlade och transporterade avfallet till lämpliga behandlingsanläggningar som uppfyller bestämmelserna i artikel 13.

*Artikel 16***Principen om självförsörjning och närhet**

1. Medlemsstaterna ska, i samarbete med andra medlemsstater om det är nödvändigt eller tillrådligt, vidta lämpliga åtgärder för att upprätta ett sammanhängande och ändamålsenligt utformat nätverk av anläggningar för bortskaffande av avfall och anläggningar för återvinning av blandat kommunalt avfall som samlats in från privata hushåll, inbegripet när insamlingen även omfattar sådant avfall från andra producenter, med beaktande av bästa tillgängliga teknik.

Med avvikelse från förordning (EG) nr 1013/2006 får medlemsstaterna, i syfte att skydda sitt nätverk, begränsa inkommande transporter av avfall som är avsedda för förbränningsanläggningar och som klassificeras som återvinning, om det har fastställts att sådana transporter skulle få till följd att nationellt avfall måste bortskaffas eller att avfall måste behandlas på ett sätt som inte är förenligt med deras avfallsplaner. Medlemsstaterna ska anmäla sådana beslut till kommissionen. Medlemsstaterna får även begränsa utgående transporter av avfall av de miljöskalet som anges i förordning (EG) nr 1013/2006.

2. Nätverket ska utformas så att gemenskapen som helhet blir självförsörjande i fråga om bortskaffande av avfall och återvinning av sådant avfall som avses i punkt 1 och så att medlemsstaterna var för sig närmar sig detta mål, med hänsyn tagen både till geografiska förhållanden och behovet av specialiserade anläggningar för vissa typer av avfall.

3. Nätverket ska göra det möjligt att bortskaffa avfall eller återvinna sådant avfall som avses i punkt 1 vid någon av de närmast belägna lämpliga anläggningarna med användning av de lämpligaste metoderna och teknikerna, så att en hög miljö- och hälsoskyddsnivå säkerställs.

4. Närhets- och självförsörjandepinciperna ska inte innebära att varje medlemsstat på sitt territorium måste förfoga över samtliga slag av anläggningar för slutlig återvinning.

Artikel 17

Övervakning av farligt avfall

Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att farligt avfall produceras, insamlas och transporteras samt även lagras och behandlas så att miljön och människors hälsa skyddas och bestämmelserna i artikel 13 uppfylls, inklusive åtgärder för att avfallet ska kunna spåras alltifrån produktionen till dess slutliga bestämmelseort samt åtgärder för att farligt avfall ska övervakas så att kraven i artiklarna 35 och 36 uppfylls.

Artikel 18

Förbud mot blandning av farligt avfall

1. Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att se till att farligt avfall inte blandas, vare sig med andra kategorier av farligt avfall eller med annat avfall eller andra ämnen eller material. Blandning ska även innefatta utspädning av farliga ämnen.

2. Trots vad som sägs i punkt 1 får medlemsstaterna tillåta blandning, förutsatt att

- a) blandningsförfarandet genomförs av en verksamhetsutövare som erhållit ett tillstånd enligt artikel 23,
- b) bestämmelserna i artikel 13 är uppfyllda och avfallshanteringens negativa inverkan på människors hälsa och miljön inte ökar, och
- c) blandningsförfarandet genomförs i överensstämmelse med bästa tillgängliga teknik.

3. Farligt avfall som har blandats i strid med punkt 1 ska, om detta är möjligt och nödvändigt, separeras för att uppfylla kraven i artikel 13, med förbehåll för tekniska och ekonomiska genomförbarhetskriterier.

Artikel 19

Märkning av farligt avfall

1. Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att farligt avfall som samlas in, transporteras eller tillfälligt lagras är förpackat och märkt i enlighet med gällande internationella normer och gemenskapsnormer.

2. Om farligt avfall överläts inom en medlemsstat, ska det åtföljas av ett identifieringsdokument, som får vara i elektronisk form, med lämpliga uppgifter enligt bilaga I B till förordning (EG) nr 1013/2006.

Artikel 20

Farligt avfall producerat av hushåll

Artiklarna 17, 18, 19 och 35 ska inte tillämpas på blandat avfall från hushållen.

Artiklarna 19 och 35 ska inte tillämpas på utsorterade delar av hushållens farliga avfall förrän dessa godtagits för insamling, bortskaffande eller återvinning av en verksamhetsutövare som erhållit tillstånd eller registrerats i enlighet med artikel 23 eller artikel 26.

Artikel 21

Spilloljor

1. Utan att det påverkar skyldigheterna i fråga om hantering av farligt avfall enligt artiklarna 18 och 19 ska medlemsstaterna vidta nödvändiga åtgärder för att se till att

- a) spilloljor samlas in separat, om det är tekniskt genomförbart,
- b) spilloljor behandlas i enlighet med artiklarna 4 och 13,
- c) spilloljor med olika egenskaper inte blandas och att spilloljor inte blandas med andra typer av avfall eller ämnen, om sådan blandning hindrar deras behandling, om det är tekniskt genomförbart och ekonomiskt bärkraftigt.

2. För att spilloljor ska samlas in separat och behandlas på rätt sätt får medlemsstaterna enligt sina nationella villkor tillämpa sådana ytterligare åtgärder som tekniska krav, producentansvar, ekonomiska styrmedel eller frivilliga överenskomelser.

3. Om spilloljor enligt nationell lagstiftning omfattas av krav på regenerering, får medlemsstaterna föreskriva att sådana spilloljor ska regenereras, om det är tekniskt genomförbart, och, om artikel 11 eller 12 i förordning (EG) nr 1013/2006 ska tillämpas, begränsa transport över gränserna av spilloljor från sitt territorium till förbrännings- eller samförbränningsanläggningar för att prioritera regenereringen av spilloljor.

*Artikel 22***Biologiskt avfall**

Medlemsstaterna ska vid behov och i enlighet med artiklarna 4 och 13 vidta åtgärder för att främja

- a) separat insamling av biologiskt avfall i syfte att genomföra kompostering och rötning av avfallet,
- b) behandling av biologiskt avfall på ett sätt som motsvarar en hög miljöskyddsnivå,
- c) användning av miljömässigt säkert material som framställts av biologiskt avfall.

Kommissionen ska göra en bedömning av hanteringen av biologiskt avfall i syfte att vid behov lägga fram ett förslag. Vid bedömningen ska det undersökas huruvida det är lämpligt att fastställa minimikrav för hantering av biologiskt avfall och kvalitetskriterier för kompost och rötrester från biologiskt avfall för att en hög nivå av skydd för människors hälsa och miljön ska kunna säkerställas.

KAPITEL IV

TILLSTÅND OCH REGISTRERING*Artikel 23***Tillståndsprövning**

1. Medlemsstaterna ska kräva att alla verksamhetsutövare som har för avsikt att behandla avfall ska inneha ett tillstånd från behörig myndighet.

Sådana tillstånd ska omfatta åtminstone följande uppgifter:

- a) Typer och mängder av avfall som får behandlas.
- b) Tekniska krav och eventuella övriga krav som är relevanta för platsen i fråga, för varje typ av tillåtet förfarande.
- c) De säkerhets- och försiktighetsåtgärder som ska vidtas.
- d) Föreskriven metod för varje typ av förfarande.

e) Övervaknings- och kontrollförfaranden vid behov.

f) Bestämmelser om avslutande och efterbehandling vid behov.

2. Tillstånd får beviljas för en viss period och får därefter förlängas.

3. Om den behöriga myndigheten anser att den tilltänkta behandlingsmetoden är oacceptabel ur miljöskyddssynpunkt, i synnerhet när metoden inte är förenlig med artikel 13, ska den inte utfärda ett tillstånd.

4. För tillstånd som omfattar förbränning eller samförbränning med energiåtervinning ska ett villkor vara att energiåtervinningen sker med hög energieffektivitet.

5. Under förutsättning att kraven i denna artikel uppfylls kan alla tillstånd som utfärdats i enlighet med annan nationell lagstiftning eller gemenskapslagstiftning kombineras med det tillstånd som krävs enligt punkt 1 till ett enda tillstånd, om man därigenom kan undvika onödigt överlappning av information och onödigt dubbelarbete för verksamhetsutövaren eller den behöriga myndigheten.

*Artikel 24***Undantag från tillståndskrav**

Medlemsstaterna får undanta verksamhetsutövare från kravet i artikel 23.1 om verksamheten består i

- a) bortskaffande av eget icke-farligt avfall på den plats där detta uppkommer, eller
- b) återvinning av avfall.

*Artikel 25***Villkor för undantag**

1. En medlemsstat som önskar bevilja undantag i enlighet med artikel 24 ska för varje typ av verksamhet fastställa allmänna regler av vilka det framgår vilka typer och mängder av avfall som omfattas av undantaget och vilken behandlingsmetod som ska användas.

Reglerna ska utformas för att säkerställa att avfallet behandlas i enlighet med artikel 13. Vid bortskaffande enligt artikel 24 a bör dessa regler beakta bästa tillgängliga teknik.

2. Utöver de allmänna regler som anges i punkt 1 ska medlemsstaterna fastställa särskilda villkor för beviljande av undantag för farligt avfall, vilka bland annat ska omfatta typ av verksamhet och eventuella andra nödvändiga krav som ska uppfyllas vid olika former av återvinning och vid behov gränsvärden för innehållet av farliga ämnen i avfallet och utsläppsgränsvärden.

3. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om de allmänna regler som de fastställt enligt punkterna 1 och 2.

Artikel 26

Registrering

Medlemsstaterna ska se till att den nationella behöriga myndigheten för ett register över följande, om dessa inte omfattas av tillståndskrav:

- a) Verksamhetsutövare som yrkesmässigt samlar in eller transporterar avfall.
- b) Handlare eller mäklare.
- c) Verksamhetsutövare som omfattas av undantag från tillståndskraven enligt artikel 24.

Befintliga uppgifter som innehas av den behöriga myndigheten ska om möjligt användas för att få fram den information som behövs för denna registrering, i syfte att minimera den administrativa bördan.

Artikel 27

Minimikrav

1. Tekniska minimikrav för sådan behandling av avfall som kräver tillstånd enligt artikel 23 får antas, om det är klarlagt att sådana minimikrav skulle innebära en fördel med avseende på skyddet av människors hälsa och miljön. Dessa åtgärder, som avser att ändra icke väsentliga delar av detta direktiv, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande med kontroll som avses i artikel 39.2.

2. Dessa minimikrav får endast omfatta den behandling av avfall som inte omfattas av direktiv 96/61/EG eller som lämpligen inte ska omfattas av det direktivet.

3. Dessa minimikrav ska

- a) vara inriktade på de viktigaste formerna av miljöpåverkan till följd av behandlingen av avfall,
- b) säkerställa att avfallet behandlas i enlighet med artikel 13,
- c) beakta bästa tillgängliga teknik, och
- d) i förekommande fall omfatta frågor som rör behandlingens kvalitet och processkrav.

4. Minimikrav för verksamhet som kräver registrering enligt artikel 26 a och b ska antas, om det är klarlagt att sådana minimikrav skulle innebära en fördel med avseende på skyddet av människor hälsa och miljön eller när det gäller att undvika en störning av den inre marknaden, inklusive för insamlares, transportörers, handlares och mäklares tekniska kvalifikationer.

Dessa åtgärder, som avser att ändra icke väsentliga delar av detta direktiv, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande med kontroll som avses i artikel 39.2.

KAPITEL V

PLANER OCH PROGRAM

Artikel 28

Avfallsplaner

1. Medlemsstaterna ska se till att deras behöriga myndigheter i enlighet med artiklarna 1, 4, 13 och 16 fastställer en eller flera avfallsplaner.

Dessa planer ska var för sig eller i kombination omfatta den berörda medlemsstatens geografiska territorium i dess helhet.

2. Avfallsplanerna ska omfatta en analys av den nuvarande situationen när det gäller avfallshantering i det berörda geografiska området och de åtgärder som ska vidtas för att i miljöhänseende förbättra sunda förberedelser för återanvändning, materialåtervinning, återvinning och bortskaffande av avfall samt en utvärdering av hur planen kommer att bidra till genomförandet av målen och bestämmelserna i detta direktiv.

3. Avfallsplanerna ska i lämplig utsträckning och med beaktande av planeringsområdets geografiska nivå och omfattning innehålla åtminstone följande uppgifter:

- a) Det inom territoriet genererade avfallens typ, mängd och ursprung, avfall som sannolikt kommer att transporteras från eller till det nationella territoriet samt en bedömning av avfallsflödenas framtida utveckling.
- b) Befintliga avfallsinsamlingssystem och större anläggningar för bortskaffande och återvinning, inbegripet eventuella särskilda lösningar för spilloljor, farligt avfall eller avfallsflöden som omfattas av särskild gemenskapslagstiftning.
- c) En bedömning av behovet av nya insamlingssystem, nedläggning av befintliga avfallsanläggningar, ytterligare infrastruktur för avfallet i enlighet med artikel 16 och vid behov investeringar med anknytning till detta.
- d) Vid behov tillräcklig information om kriterier för platsidentifiering och kapacitet för framtida bortskaffande eller större återvinningsanläggningar.
- e) Allmän policy för avfallshantering, inbegripet planerad teknik och planerade metoder för avfallshantering eller policy för annat avfall som medför särskilda problem vid hanteringen.

4. Avfallsplanen får med beaktande av planeringsområdets geografiska nivå och omfattning innehålla följande:

- a) Organisatoriska aspekter i samband med avfallshanteringen, bland annat en beskrivning av ansvarsfördelningen mellan de offentliga och privata aktörer som ombesörjer avfallshantering.
- b) En utvärdering av huruvida användning av ekonomiska och andra styrmedel kan vara användbar och lämplig för att lösa olika avfallsproblem, med beaktande av vikten av att upprätthålla en väl fungerande inre marknad.
- c) Användning av kampanjer för att öka medvetenheten och informationen till allmänheten eller en bestämd grupp av konsumenter.

d) Nedlagda förorenade deponier samt åtgärder för efterbehandling av dessa.

5. Avfallsplanerna ska uppfylla de krav som gäller för hanteringsplaner i artikel 14 i direktiv 94/62/EG och överensstämma med den strategi för att minska mängden biologiskt nedbrytbart avfall som går till deponier som avses i artikel 5 i direktiv 1999/31/EG.

Artikel 29

Avfallsförebyggande program

1. Medlemsstaterna ska i enlighet med artiklarna 1 och 4 upprätta avfallsförebyggande program senast den 12 december 2013.

Programmen ska ingå antingen i avfallsplanerna enligt artikel 28 eller i andra miljöpolitiska program, om det är lämpligt, eller fungera som separata program. Om programmet integreras i avfallsplanen eller i andra program, ska de avfallsförebyggande åtgärderna tydligt anges.

2. I de program som avses i punkt 1 ska mål för förebyggande av avfall fastställas. Medlemsstaterna ska beskriva de befintliga förebyggande åtgärderna och utvärdera om exemplen på åtgärder i bilaga IV eller andra lämpliga åtgärder är användbara.

Syftet med sådana mål och åtgärder ska vara att bryta sambandet mellan ekonomisk tillväxt och den miljöpåverkan som hänger samman med genereringen av avfall.

3. Medlemsstaterna ska fastställa lämpliga specifika kvalitativa eller kvantitativa riktmärken för antagna avfallsförebyggande åtgärder för att övervaka och bedöma hur åtgärderna utvecklas och får för samma syfte fastställa andra specifika kvalitativa eller kvantitativa mål och indikatorer än dem som avses i punkt 4.

4. Indikatorer för avfallsförebyggande åtgärder får fastställas i enlighet med det föreskrivande förfarande som avses i artikel 39.3.

5. Kommissionen ska utveckla ett system för utbyte av information om bästa metoder för förebyggande av avfall och ta fram riktlinjer för att hjälpa medlemsstaterna att utforma programmen.

Artikel 30

Utvärdering och översyn av planer och program

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att avfallsplanerna och de avfallsförebyggande programmen utvärderas åtminstone vart sjätte år och ses över vid behov, i förekommande fall i enlighet med artiklarna 9 och 11.

2. Europeiska miljöbyrån uppmanas att i sin årsrapport ta med en översyn av framsteg med slutförandet och genomförandet av de avfallsförebyggande programmen.

Artikel 31

Allmänhetens medverkan

Medlemsstaterna ska se till att relevanta berörda parter och myndigheter samt allmänheten bereds tillfälle att delta i utarbetandet av planerna för hantering av avfall och i programmen för förebyggande av avfall och att de får tillgång till dem när de har utarbetats i enlighet med direktiv 2003/35/EG eller i förekommande fall Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/42/EG av den 27 juni 2001 om bedömning av vissa planers och programms miljöpåverkan⁽¹⁾. De ska lägga ut planerna och programmen på en offentlig webbplats.

Artikel 32

Samarbete

Medlemsstaterna ska på lämpligt sätt samarbeta med de övriga berörda medlemsstaterna och med kommissionen vid upprättandet av avfallsplanerna och de avfallsförebyggande programmen i enlighet med artiklarna 28 och 29.

Artikel 33

Information som ska lämnas till kommissionen

1. Medlemsstaterna ska informera kommissionen om avfallsplanerna och de avfallsförebyggande programmen enligt artiklarna 28 och 29, när dessa har antagits, och om varje väsentlig ändring av planerna och programmen.

2. Kommissionen ska fastställa formatet för anmälan av information om antagande och väsentliga revideringar av dessa planer och program i enlighet med det föreskrivande förfarande som avses i artikel 39.3.

⁽¹⁾ EGT L 197, 21.7.2001, s. 30.

KAPITEL VI

INSPEKTIONER OCH REGISTER

Artikel 34

Inspektioner

1. De behöriga myndigheterna ska med jämna mellanrum inspektera verksamhetsutövare som behandlar avfall, verksamhetsutövare som yrkesmässigt samlar in eller transporterar avfall, mäklare och handlare samt verksamhetsutövare som producerar farligt avfall.

2. Inspektioner som avser insamling och transport ska omfatta det insamlade och transporterade avfallets ursprung, typ, mängd och destination.

3. Medlemsstaterna får ta hänsyn till registreringar som erhållits enligt gemenskapens miljöstyrnings- och miljörevisionsordning (Emas), särskilt med avseende på inspektionernas frekvens och intensitet.

Artikel 35

Register

1. De verksamhetsutövare som avses i artikel 23.1, producenter av farligt avfall och verksamhetsutövare som yrkesmässigt samlar in eller transporterar farligt avfall eller agerar som handlare och mäklare av farligt avfall ska föra ett register i tidsföljd över avfallets mängd, typ, ursprung och vid behov destination, insamlingsfrekvens, transportsätt och behandlingsmetod samt på begäran ställa denna information till de behöriga myndigheternas förfogande.

2. För farligt avfall gäller att registren ska sparas i minst tre år, utom när det gäller verksamhetsutövare som transporterar farligt avfall, vilka ska spara registren i minst tolv månader.

Dokumentation som visar att avfallet har hanterats ska uppvisas på begäran av de behöriga myndigheterna eller en tidigare innehavare.

3. Medlemsstaterna får kräva att producenter av icke-farligt avfall ska följa punkterna 1 och 2.

Artikel 36

Efterlevnad och sanktioner

1. Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som är nödvändiga för att förbjuda att avfall överges, dumpas eller hanteras på ett okontrollerat sätt.

2. Medlemsstaterna ska fastställa sanktioner vid överträdelser av bestämmelserna i detta direktiv och vidta erforderliga åtgärder för att se till att de verkställs. Sanktionerna ska vara effektiva, proportionella och avskräckande.

KAPITEL VII

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 37

Rapportering och översyn

1. Medlemsstaterna ska vart tredje år underrätta kommissionen om genomförandet av detta direktiv i form av en rapport i elektronisk form för varje sektor. Denna rapport ska också innehålla information om hantering av spillolja och om framsteg med genomförandet av de avfallsförebyggande programmen och, i förekommande fall, information om åtgärder för utökad producentansvar, av det slag som avses i artikel 8.

Rapporten ska sammanställas utgående från ett frågeformulär eller en mall som kommissionen fastställer i enlighet med förfarandet i artikel 6 i rådets direktiv 91/692/EEG av den 23 december 1991 om att standardisera och rationalisera rapporteringen om genomförandet av vissa direktiv om miljön ⁽¹⁾. Rapporten ska lämnas till kommissionen senast nio månader efter utgången av den treårsperiod som rapporten avser.

2. Kommissionen ska sända frågeformuläret eller mallen till medlemsstaterna sex månader innan den period som sektorsrapporten avser inleds.

3. Kommissionen ska inom nio månader efter det att den har mottagit sektorsrapporterna från medlemsstaterna i enlighet med punkt 1 offentliggöra en rapport om genomförandet av detta direktiv.

4. I sin första rapport, som ska läggas fram senast den 12 december 2014, ska kommissionen se över genomförandet av detta direktiv, även när det gäller föreskrifterna om energieffektivitet, och vid behov lägga fram förslag till en översyn. Rapporten ska också bedöma medlemsstaternas befintliga avfalls-

förebyggande program, mål och indikatorer och ompröva lämpligheten av program på gemenskapsnivå, bland dem också program för producentansvar för vissa avfallsflöden, mål och indikatorer samt åtgärder som avser materialåtervinning och energiåtervinning, vilka kan bidra till att de mål som fastställts i artiklarna 1 och 4 uppnås mera effektivt.

Artikel 38

Tolkning och anpassning till den tekniska utvecklingen

1. Kommissionen får utarbeta riktlinjer för tolkningen av definitionerna av återvinning och bortskaffande.

Vid behov ska tillämpningen av formeln för förbränningsanläggningar enligt bilaga II R1 specificeras. Lokala klimatförhållanden får beaktas, t.ex. hård kyla och uppvärmningsbehov, i den mån de påverkar den energimängd som tekniskt kan utnyttjas eller produceras i form av elektricitet, uppvärmning, kylning eller processånga. Lokala förhållanden i de yttersta randområdena i enlighet med artikel 299.2 fjärde stycket i fördraget och i de territorier som anges i artikel 25 i 1985 års anslutningsakt får också beaktas. Denna åtgärd, som avser att ändra icke väsentliga delar av detta direktiv, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande med kontroll som avses i artikel 39.2.

2. Bilagorna får ändras mot bakgrund av den vetenskapliga och tekniska utvecklingen. Dessa åtgärder, som avser att ändra icke väsentliga delar av detta direktiv, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande med kontroll som avses i artikel 39.2.

Artikel 39

Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska biträdas av en kommitté.

2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5a.1–5a.4 och artikel 7 i beslut 1999/468/EG tillämpas, med beaktande av bestämmelserna i artikel 8 i det beslutet.

3. När det hänvisas till denna punkt ska artiklarna 5 och 7 i beslut 1999/468/EG tillämpas, med beaktande av bestämmelserna i artikel 8 i det beslutet.

Den tid som avses i artikel 5.6 i beslut 1999/468/EG ska vara tre månader.

⁽¹⁾ EGT L 377, 31.12.1991, s. 48.

Artikel 40

Införlivande

1. Medlemsstaterna ska sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den 12 december 2010.

När en medlemsstat antar dessa åtgärder ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 41

Upphävande samt övergångsbestämmelser

Direktiv 75/439/EEG, 91/689/EEG och 2006/12/EG ska upphöra att gälla med verkan från och med den 12 december 2010.

Från och med den 12 december 2008 ska emellertid följande gälla:

a) Artikel 10.4 i direktiv 75/439/EEG ska ersättas med följande:

"4. Referensmetoden för bestämning av innehållet av PCB/PCT i spilloljor ska fastställas av kommissionen. Denna åtgärd, som avser att ändra icke väsentliga delar av detta direktiv genom att komplettera det, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande med kontroll som avses i artikel 18.4 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/12/EG av den 5 april 2006 om avfall (*).

(*) EUT L 114, 27.4.2006, s. 9."

b) Direktiv 91/689/EEG ska ändras på följande sätt:

i) Artikel 1.4 ska ersättas med följande:

"4. I detta direktiv avses med farligt avfall:

— Avfall som klassificerats som farligt avfall i den förteckning som upprättats med stöd av rådets beslut

2000/532/EG (*) på grundval av bilagorna I och II till det här direktivet. Detta avfall ska ha en eller flera av de egenskaper som anges i bilaga III. Vid utarbetande av denna förteckning ska hänsyn tas till avfallets ursprung och sammansättning och, när så är relevant, gränsvärden för koncentration. Denna förteckning ska ses över med jämna mellanrum och vid behov revideras. Dessa åtgärder, som avser att ändra icke väsentliga delar av detta direktiv genom att komplettera det, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande med kontroll som avses i artikel 18.4 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/12/EG av den 5 april 2006 om avfall (**).

— Allt annat avfall som enligt en medlemsstat företer någon eller några av de egenskaper som anges i bilaga III. Sådana fall ska anmälas till kommissionen och ses över i syfte att anpassa förteckningen. Dessa åtgärder, som avser att ändra icke väsentliga delar av detta direktiv genom att komplettera det, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande med kontroll som avses i artikel 18.4 i direktiv 2006/12/EG.

(*) EGT L 226, 6.9.2000, s. 3.

(**) EUT L 114, 27.4.2006, s. 9."

ii) Artikel 9 ska ersättas med följande:

"Artikel 9

De åtgärder som är nödvändiga för att anpassa bilagorna till detta direktiv till den tekniska och vetenskapliga utvecklingen och för att revidera den avfallsförteckning som avses i artikel 1.4, och som avser att ändra icke väsentliga delar av detta direktiv, bland annat genom att komplettera det, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande med kontroll som avses i artikel 18.4 i direktiv 2006/12/EG."

c) Direktiv 2006/12/EG ska ändras på följande sätt:

i) Artikel 1.2 ska ersättas med följande:

"2. Vid tillämpningen av punkt 1 a ska kommissionens beslut 2000/532/EG (*) med en förteckning över vilka slags avfall som tillhör de kategorier som anges i bilaga I till detta direktiv gälla. Denna förteckning ska ses över med jämna mellanrum och vid behov revideras. Dessa åtgärder, som avser att ändra icke väsentliga delar av detta direktiv genom att komplettera det, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande med kontroll som avses i artikel 18.4.

(*) EGT L 226, 6.9.2000, s. 3."

ii) Artikel 17 ska ersättas med följande:

"Artikel 17

De åtgärder som är nödvändiga för att anpassa bilagorna till den tekniska och vetenskapliga utvecklingen och som avser att ändra icke väsentliga delar av detta direktiv, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande med kontroll som avses i artikel 18.4."

iii) Artikel 18.4 ska ersättas med följande:

"4. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5a.1–5a.4 och artikel 7 i beslut 1999/468/EG tillämpas, med beaktande av bestämmelserna i artikel 8 i det beslutet."

Hänvisningar till de upphävda direktiven ska anses som hänvisningar till det här direktivet och ska läsas i enlighet med jämförelsetabellen i bilaga V.

Artikel 42

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 43

Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Strasbourg den 19 november 2008.

På Europaparlamentets vägnar

H.-G. PÖTTERING

Ordförande

På rådets vägnar

J.-P. JOUYET

Ordförande

BILAGA I

BORTSKAFFNINGSFÖRFARANDEN

- D 1 Deponering på eller under markytan (t.ex. på avfallsdeponier eller liknande).
- D 2 Behandling i markbädd (t.ex. biologisk nedbrytning av flytande avfall och slam i jord eller liknande).
- D 3 Djupinjicering (t.ex. insprutning av pumpbart avfall i källor, saltgruvor eller naturligt förekommande förvaringsrum och liknande).
- D 4 Invallning (t.ex. placering av flytande avfall och slam i dagbrott, dammar eller laguner och liknande).
- D 5 Särskilt utformad markdeponering (t.ex. placering i inklädda, separata förvaringsutrymmen som är täckta och avskilda från varandra och från den omgivande miljön).
- D 6 Utsläpp till andra vatten än hav och oceaner.
- D 7 Utsläpp till hav eller oceaner, inklusive deponering under havsbotten.
- D 8 Biologisk behandling som inte anges på annan plats i denna bilaga och som leder till en slutprodukt i form av föreningar eller blandningar som bortskaffas med något av förfarandena D 1–D 12.
- D 9 Fysikalisk kemisk behandling som inte anges på annan plats i denna bilaga och som leder till en slutprodukt i form av föreningar eller blandningar som bortskaffas med något av förfarandena D 1–D 12 (t.ex. avdunstning, torkning, kalcinering osv.).
- D 10 Förbränning på land.
- D 11 Förbränning till havs (*).
- D 12 Permanent lagring (t.ex. placering av behållare i en gruva och liknande).
- D 13 Sammansmältning eller blandning före behandling enligt något av förfarandena D 1–D 12 (**).
- D 14 Omförpackning före behandling enligt något av förfarandena D 1–D 13.
- D 15 Lagring före något av förfarandena D 1–D 14 (utom tillfällig lagring, före insamling, på den plats där avfallet har uppkommit) (***).

(*) Detta förfarande är förbjudet enligt EU-lagstiftningen och internationella konventioner.

(**) Om det inte finns någon annan lämplig D-kod, kan detta omfatta inledande förfaranden före bortskaffande, inklusive förbehandling, t.ex. sortering, krossning, komprimering, pelletering, torkning, fragmentering, konditionering eller separering för överlämnande till någon av verksamheterna D 1–D 12.

(***) Med tillfällig lagring avses inledande lagring enligt punkt 10 i artikel 3.

BILAGA II

ÅTERVINNINGSFÖRFARANDEN

- R 1 Användning främst som bränsle eller annan energikälla (*).
- R 2 Återvinning/regenerering av lösningsmedel.
- R 3 Materialåtervinning av organiska ämnen som inte används som lösningsmedel (inklusive kompostering och andra biologiska omvandlingsprocesser) (**).
- R 4 Materialåtervinning av metaller och metallföreningar.
- R 5 Materialåtervinning av andra oorganiska material (***).
- R 6 Regenerering av syror eller baser.
- R 7 Återvinning av komponenter som används för att minska föroreningar.
- R 8 Återvinning av katalysatorkomponenter.
- R 9 Omraffinering av olja eller annan återanvändning av olja.
- R 10 Markspridning med positiva effekter på jordbruket eller ekologin.
- R 11 Användning av avfall som har uppkommit genom något av förfarandena R 1–R 10.
- R 12 Utväxling av avfall som ska bli föremål för något av förfarandena R 1–R 11 (****).
- R 13 Lagring av avfall före något av förfarandena R 1–R 12 (utom tillfällig lagring, före insamling, på den plats där avfallet har uppkommit) (*****).

(*) Detta omfattar förbränningsanläggningar avsedda för kommunalt fast avfall vilkas energieffektivitet uppgår till minst
— 0,60 för anläggningar som tagits i drift och tilldelats tillstånd enligt gällande gemenskapslagstiftning före den 1 januari 2009,
— 0,65 för anläggningar som fått tillstånd efter den 31 december 2008,

enligt följande formel:

Energieffektivitet = $(E_p - (E_f + E_i)) / (0,97 \times (E_w + E_f))$,

där följande gäller:

E_p är den energi som årligen produceras i form av värme eller elektricitet. Den beräknas genom att energin i form av elektricitet multipliceras med 2,6 och värme som produceras för kommersiella ändamål multipliceras med 1,1 (GJ/år).

E_f är den årliga energitillförseln till systemet från sådana bränslen som bidrar till produktionen av ånga (GJ/år).

E_w är den energi som kan utvinnas från det behandlade avfallet under ett år beräknad utifrån avfallets nettovärmevärde (GJ/år).

E_i är den energi som importeras under ett år, bortsett från E_w och E_f (GJ/år).

0,97 är en faktor som motsvarar energiförlusterna på grund av bottenaska och strålning.

Denna formel ska tillämpas i enlighet med referensdokumentet om bästa tillgängliga teknik vid förbränning av avfall.

(**) Detta omfattar förgasning och pyrolys med utnyttjande av komponenterna som kemikalier.

(***) Detta omfattar jordtvätt som medför återställande av mark och återvinning av oorganiska byggmaterial.

(****) Om det inte finns någon annan lämplig R-kod, kan detta omfatta inledande förfaranden före återvinning, inklusive förbehandling, t.ex. demontering, sortering, krossning, komprimering, pelletering, torkning, fragmentering, konditionering, omförpackning, separering, sammansmältning eller blandning för överlämnande till någon av verksamheterna R 1–R 11.

(*****) Med tillfällig lagring avses inledande lagring enligt artikel 3 10.

BILAGA III

EGENSKAPER SOM GÖR ATT AVFALL KLASSIFICERAS SOM FARLIGT AVFALL

- H 1 *Explosivt*: ämnen och preparat som kan explodera vid kontakt med öppen eld eller som är mer känsliga för stötar eller friktion än dinitrobensen.
- H 2 *Oxiderande*: ämnen och preparat som ger upphov till en kraftig exoterm reaktion i kontakt med andra ämnen, särskilt brännbara ämnen.
- H 3-A *Mycket brandfarligt*:
- Flytande ämnen och preparat med en flampunkt under 21 °C (inklusive synnerligen brandfarliga vätskor).
 - Ämnen och preparat som vid kontakt med luft vid normal temperatur och utan annan energitillförsel kan utveckla värme och slutligen fatta eld.
 - Fasta ämnen och preparat som lätt kan fatta eld vid kortvarig kontakt med en antändningskälla och som fortsätter att brinna eller förbrännas efter det att antändningskällan avlägsnats.
 - Gasformiga ämnen och preparat som är brandfarliga i luft vid normalt tryck.
 - Ämnen och preparat som i kontakt med vatten eller fuktig luft utvecklar mycket brandfarliga gaser i farliga mängder.
- H 3-B *Brandfarligt*: Ämnen och preparat i flytande form med en flampunkt på 21–55 °C.
- H 4 *Irriterande*: ämnen och preparat som inte är frätande men som vid direkt, långvarig eller upprepade kontakt med hud eller slemhinnor kan orsaka inflammation.
- H 5 *Hälsoskadligt*: ämnen och preparat som vid inandning, förtäring eller upptag genom huden kan medföra begränsade hälsoskador.
- H 6 *Giftigt*: ämnen och preparat (inklusive mycket giftiga ämnen och preparat som vid inandning, förtäring eller upptag genom huden kan orsaka allvarliga akuta eller kroniska hälsorisker eller till och med död.
- H 7 *Cancerframkallande*: ämnen och preparat som vid inandning, förtäring eller upptag genom huden kan ge upphov till cancer eller öka dess förekomst.
- H 8 *Frätande*: ämnen och preparat som vid kontakt kan förstöra levande vävnad.
- H 9 *Smittfarligt*: ämnen och preparat som innehåller mikroorganismer eller deras toxiner och enligt vetenskap eller grundad misstanke förorsakar sjukdom hos människor eller andra levande organismer.
- H 10 *Reproduktionstoxiskt*: ämnen och preparat som vid inandning, förtäring eller upptag genom huden kan förorsaka icke ärftliga medfödda missbildningar eller öka förekomsten av dessa.
- H 11 *Mutagent*: ämnen och preparat som vid inandning, förtäring eller upptag genom huden kan förorsaka ärftliga genetiska skador eller öka deras förekomst.
- H 12 Avfall som avger giftiga eller mycket giftiga gaser i kontakt med vatten, luft eller syra.
- H 13 (*) *Allergiframkallande*: ämnen och preparat som vid inandning eller upptag genom huden kan framkalla en överkänslighetsreaktion, så att det vid ytterligare exponering för ämnet eller preparatet uppstår karakteristiska skadliga symtom.
- H 14 *Ekotoxiskt*: avfall som omedelbart eller på sikt utgör en risk för en eller flera miljösektorer.

(*) I den mån testmetoder finns tillgängliga.

- H 15 Avfall som på något sätt efter bortskaffande kan ge upphov till ett annat ämne, t.ex. en lakvätska, med någon av de egenskaper som förtecknas ovan.

Anmärkningar

1. De farliga egenskaperna "giftigt" (och "mycket giftigt"), "hälsoskadligt", "frätande", "irriterande", "cancerframkallande", "reproduktionstoxiskt", "mutagent" och "ekotoxiskt" ska bedömas med hänsyn till de kriterier som anges i bilaga VI till rådets direktiv 67/548/EEG av den 27 juni 1967 om tillnärmning av lagar och andra författningar om klassificering, förpackning och märkning av farliga ämnen ⁽¹⁾.
2. I tillämpliga fall ska gränsvärdena i bilagorna II och III till Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/45/EG av den 31 maj 1999 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om klassificering, förpackning och märkning av farliga preparat ⁽²⁾ gälla.

Testmetoder

De metoder som ska användas finns beskrivna i bilaga V till direktiv 67/548/EEG och i andra relevanta CEN-noter.

⁽¹⁾ EGT 196, 16.8.1967, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 200, 30.7.1999, s. 1.

BILAGA IV

EXEMPEL PÅ AVFALLSFÖREBYGGANDE ÅTGÄRDER ENLIGT ARTIKEL 29**Åtgärder som kan påverka ramvillkoren i samband med generering av avfall**

1. Planeringsåtgärder eller andra ekonomiska styrmedel som främjar ett effektivt utnyttjande av resurser.
2. Främjande av forskning och utveckling om renare produkter och teknik som gynnar hushållning med resurser samt spridning och utnyttjande av resultaten av sådan forskning och utveckling.
3. Utveckling av effektiva och meningsfulla indikatorer för miljöbelastningar knutna till avfallsgenerering, med avsikten att förebygga avfallsgenerering på alla nivåer, alltifrån produktjämförelser på gemenskapsnivå via initiativ av lokala myndigheter till nationella åtgärder.

Åtgärder som kan påverka utformnings-, produktions- och distributionsfasen

4. Främjandet av ekodesign (systematiskt integrering av miljöaspekter i utformningen av produkter för att förbättra deras miljöprestanda genom hela livscykeln).
5. Information om teknik för att förebygga avfall i syfte att underlätta tillämpningen av bästa tillgängliga teknik inom industrin.
6. Utbildning för behöriga myndigheter om införandet av krav på förebyggande av avfall i tillstånd enligt detta direktiv och direktiv 96/61/EG.
7. Åtgärder för att förebygga uppkomsten av avfall vid anläggningar som inte omfattas av direktiv 96/61/EG. Sådana åtgärder kan om lämpligt omfatta bedömningar eller planer för att förebygga avfall.
8. Kampanjer för att öka medvetenheten eller ekonomiskt stöd, beslutstöd eller andra former av stöd till företag. Sådana åtgärder är troligen särskilt effektiva när de riktar sig till små och medelstora företag, är anpassade till dessa och genomförs via etablerade företagsnätverk.
9. Frivilliga avtal, konsument/producentpaneler eller sektorsvisa förhandlingar för att få berörda företag eller industri-sektorer att fastställa egna planer eller mål för att förebygga avfall eller förbättra produkter eller förpackningar som inte gynnar hushållning med resurser.
10. Främjande av trovärdiga miljöledningssystem såsom Emas och ISO 14001.

Åtgärder som kan påverka konsumtions- och användningsfasen

11. Ekonomiska styrmedel, såsom incitament för miljöanpassade inköp eller införande av avgifter för vissa artiklar eller förpackningar som konsumenten annars skulle erhålla gratis.
12. Kampanjer för att öka medvetenheten samt information som riktar sig till allmänheten eller till en viss konsument-grupp.
13. Främjande av trovärdiga miljömärken.
14. Överenskommelser med näringslivet, exempelvis om användning av produktpaneler, såsom de som genomförs inom ramen för den integrerade produktpolitiken, eller med återförsäljare om tillgången till information om förebyggande av avfall och till produkter med mindre miljöpåverkan.
15. Integrering av miljökriterier och kriterier för att förebygga avfall i anbudsförfaranden och kontrakt vid både offentlig och privat upphandling i enlighet med den handbok för miljöanpassad offentlig upphandling som kommissionen offentliggjorde den 29 oktober 2004.
16. Främjande av återanvändning och/eller reparation av vissa uttjänta produkter eller komponenter till dessa, bland annat genom utnyttjande av undervisning och ekonomiska, logistiska eller andra åtgärder, till exempel stöd till eller inrättande av ackrediterade reparations- och återanvändningscentraler och -nätverk, särskilt i tätbefolkade områden.

BILAGA V

JÄMFÖRELSETABELL

Direktiv 2006/12/EG	Detta direktiv
Artikel 1.1 a	Artikel 3.1
Artikel 1.1 b	Artikel 3.5
Artikel 1.1 c	Artikel 3.6
Artikel 1.1 d	Artikel 3.9
Artikel 1.1 e	Artikel 3.19
Artikel 1.1 f	Artikel 3.15
Artikel 1.1 g	Artikel 3.10
Artikel 1.2	Artikel 7
Artikel 2.1	Artikel 2.1
Artikel 2.1 a	Artikel 2.1 a
Artikel 2.1 b	Artikel 2.2
Artikel 2.1 b i	Artikel 2.1 d
Artikel 2.1 b ii	Artikel 2.2 d
Artikel 2.1 b iii	Artikel 2.1 f och 2.2 c
Artikel 2.1 b iv	Artikel 2.2 a
Artikel 2.1 b v	Artikel 2.1 e
Artikel 2.2	Artikel 2.4
Artikel 3.1	Artikel 4
Artikel 4.1	Artikel 13
Artikel 4.2	Artikel 36.1
Artikel 5	Artikel 16
Artikel 6	—
Artikel 7	Artikel 28
Artikel 8	Artikel 15
Artikel 9	Artikel 23
Artikel 10	Artikel 23
Artikel 11	Artiklarna 24 och 25
Artikel 12	Artikel 26
Artikel 13	Artikel 34
Artikel 14	Artikel 35
Artikel 15	Artikel 14
Artikel 16	Artikel 37
Artikel 17	Artikel 38
Artikel 18.1	Artikel 39.1

Direktiv 2006/12/EG	Detta direktiv
—	Artikel 39.2
Artikel 18.2	—
Artikel 18.3	Artikel 39.3
Artikel 19	Artikel 40
Artikel 20	—
Artikel 21	Artikel 42
Artikel 22	Artikel 43
Bilaga I	—
Bilaga II A	Bilaga I
Bilaga II B	Bilaga II

Direktiv 75/439/EEG	Detta direktiv
Artikel 1.1	Artikel 3.18
Artikel 2	Artiklarna 13 och 21
Artikel 3.1 och 3.2	—
Artikel 3.3	Artikel 13
Artikel 4	Artikel 13
Artikel 5.1	—
Artikel 5.2	—
Artikel 5.3	—
Artikel 5.4	Artiklarna 26 och 34
Artikel 6	Artikel 23
Artikel 7 a	Artikel 13
Artikel 7 b	—
Artikel 8.1	—
Artikel 8.2 a	—
Artikel 8.2 b	—
Artikel 8.3	—
Artikel 9	—
Artikel 10.1	Artikel 18
Artikel 10.2	Artikel 13
Artikel 10.3 och 10.4	—
Artikel 10.5	Artiklarna 19, 21, 25, 34 och 35
Artikel 11	—
Artikel 12	Artikel 35
Artikel 13.1	Artikel 34

Direktiv 75/439/EEG	Detta direktiv
Artikel 13.2	—
Artikel 14	—
Artikel 15	—
Artikel 16	—
Artikel 17	—
Artikel 18	Artikel 37
Artikel 19	—
Artikel 20	—
Artikel 21	—
Artikel 22	—
Bilaga I	—

Direktiv 91/689/EEG	Detta direktiv
Artikel 1.1	—
Artikel 1.2	—
Artikel 1.3	—
Artikel 1.4	Artikel 3.2 och artikel 7
Artikel 1.5	Artikel 20
Artikel 2.1	Artikel 23
Artikel 2.2–2.4	Artikel 18
Artikel 3	Artiklarna 24, 25 och 26
Artikel 4.1	Artikel 34.1
Artikel 4.2 och 4.3	Artikel 35
Artikel 5.1	Artikel 19.1
Artikel 5.2	Artikel 34.2
Artikel 5.3	Artikel 19.2
Artikel 6	Artikel 28
Artikel 7	—
Artikel 8	—
Artikel 9	—
Artikel 10	—
Artikel 11	—
Artikel 12	—
Bilagorna I och II	—
Bilaga III	Bilaga III

II

(Rättsakter som antagits i enlighet med EG- och Euratomfördragen och vars offentliggörande inte är obligatoriskt)

BESLUT

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUT

av den 2 juli 2008

om det statliga stöd som Tyskland planerar att genomföra till förmån för DHL (delgivet under nummer C 18/07 (ex N 874/06))

[delgivet med nr K(2008) 3178]

(Endast den tyska texten är giltig)

(Text av betydelse för EES)

(2008/878/EG)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR ANTAGIT
DETTA BESLUT

med beaktande av fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 88.2 första stycket,

med beaktande av avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, särskilt artikel 62.1 a,

efter att i enlighet med nämnda artiklar ha gett berörda parter tillfälle att yttra sig ⁽¹⁾, och

av följande skäl:

1. FÖRFARANDE

- (1) Genom en skrivelse av den 21 december 2006 anmälde Tyskland ett utbildningsstöd till DHL.
- (2) Genom en skrivelse av den 27 juni 2007 underrättade kommissionen Tyskland om sitt beslut att inleda det förfarande som anges i artikel 88.2 i EG-fördraget avseende stödet till DHL. Kommissionens beslut om att inleda förfarandet har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning* ⁽²⁾. Tyskland tog ställning till detta beslut genom en skrivelse av den 26 september 2007.
- (3) Kommissionen har uppmanat berörda parter att inkomma med sina synpunkter på stödet i fråga. DHL tog ställning genom en skrivelse av den 15 oktober

2007 och UPS Deutschland genom en skrivelse av den 26 oktober 2007. Dessa redogörelser översändes till Tyskland för synpunkter genom skrivelser av den 16 november 2007 respektive den 20 november 2007. Dessa besvarades av Tyskland genom en skrivelse av den 14 december 2007. Via e-post inkrävde kommissionen den 12 februari 2008 och 5 juni 2008 ytterligare upplysningar. Tyskland svarade med skrivelserna av den 14 februari 2008, 31 mars 2008 och 17 juni 2008.

2. BESKRIVNING AV PROJEKTET

2.1 Stödmottagaren

- (4) DHL är ett av de ledande expressförsändelseföretagen för paket och hade 2005 en världsomsättning på 18,2 miljarder euro. Företaget är ett helägt dotterbolag till Deutsche Post AG.
- (5) På lokaliseringssorten Leipzig-Halle har DHL byggt ett nytt logistikcenter för expressleveranser och flygfrakt, vilket väntas tas i drift i slutet av oktober 2007. Investeringskostnaderna för detta projekt uppgick till sammanlagt 250 miljoner euro. I april 2004 fick DHL ett regionalt investeringsstöd på ca 70 miljoner euro, som godkändes av kommissionen som stöd N 608/2003, med en högsta tillåten stödnivå på 28 %.

⁽¹⁾ EUT C 213, 12.9.2007, s. 28.

⁽²⁾ Se fotnot 1.

- (6) Leverans- och flygfraktcentret drivs av de båda stödmotagande företagen DHL Hub Leipzig GmbH (nedan kallat "DHL Hub") och European Air Transport Leipzig GmbH (nedan kallat "DHL EAT"), som båda ägs till 100 % av Deutsche Post AG genom andra dotterbolag. DHL Hub ska genomföra markttjänster i samband med lufttransport av varor, medan DHL EAT ska ansvara för den tekniska kontrollen av DHL:s flygplansflotta.
- (7) DHL Hub och DHL EAT är båda etablerade i ett stödberrättigat område enligt artikel 87.3 a i EG-fördraget.

2.2 Utbildningsprojektet

- (8) I logistikcentret genomför DHL alla markttjänster samt inspektioner före flygning samt rampinspektioner för alla ankommande och avgående flygplan. Företagen planerar att successivt ca 1 500 personer måste anställas och i motsvarande utsträckning utbildas för dessa arbetsområden. Det anmälda stödet avser emellertid endast utbildningsåtgärder för 485 anställda.
- (9) För dessa utbildningsåtgärder anmälde Tyskland ett direkt bidrag med ett belopp av 7 753 307 euro, varav hälften kommer från fristaten Sachsen och hälften från delstaten Sachsen-Anhalt.
- (10) DHL:s planerade utbildningsåtgärder genomförs av DHL Hub (320 personer) och DHL EAT (165 personer) ⁽³⁾.

2.2.1 DHL Hub

- (11) När det gäller den utbildning som DHL Hub erbjuder rör det sig i första hand om en allmän utbildning, som syftar till att ge arbetstagarna kunskaper och färdigheter för att utföra vissa arbetsuppgifter. Utbildningen omfattar en teoretisk del och en praktisk del där kunskaperna förmedlas direkt på arbetsplatsen. Utbildningen på DHL Hub riktar sig till sammanlagt 320 anställda inom följande verksamhetsområden, som beskrivs mer ingående här nedan:

Tabell 1

Yrkesgrupp	Antal	Arbetsuppgifter
Flygplansmarkttjänstgörare (rampagent II)	210	Lastning och lossning av flygplan
Säkerhetsvakter	110	Person- och fraktkontroll
(Operativa) chefer	(110) ^(*)	Arbetsuppgifter för chefer på mellannivå, personalledning och personalplanering, ledningsuppgifter

(*) DHL kommer att tillhandahålla ytterligare ledningsutbildning för 110 anställda som redan har deltagit i en annan utbildningsåtgärd, t.ex. för rampagenter II, säkerhetsvakter eller tekniker/mechaniker.

a) Flygplansmarkttjänstgörare (rampagent II)

- (12) Flygplansmarkttjänstgörarnas huvudsakliga arbetsuppgifter består i att lasta och lossa flygplan enligt en fastställd tidsplan. De måste också kunna köra och manövrera s.k. *ground service equipment*, markserviceutrustning, överlämna flyghandlingar, upprätta rapporter och kommunicera med piloter och flygplatsmyndigheter.
- (13) Utbildningen för flygplansmarkttjänstgörarna omfattar 19 kurser samt en praktisk utbildningsdel och genomförs på 77 utbildningsdagar, varav 47 är arbetsplatsförlagd utbildning. Utbildningsåtgärden riktar sig till personal med genomgången utbildning som inte är relevant med hänsyn till den aktuella utbildningsåtgärden. Den teoretiska utbildningsdelen ska äga rum innan transportnavet tas i drift. Utbildningen omfattar även kursen "Unit load device build up", som är att betrakta som särskild utbildning, eftersom man här behandlar uppbyggnaden av sådana containrar som endast används av DHL. Den allmänna utbildningen omfattar dessutom följande:
- a) En allmän säkerhetsutbildning som brandskydd, manövrering av lastdörrar, första hjälpen, utbildning i farligt gods samt säkerhetsbestämmelser för rampen.
- b) En allmän fackinriktad utbildning som leder till motsvarande behörighetsbevis, t.ex. körkort för rampfordon, markserviceutrustning (anvisningar för marktjänstfordon) och gaffeltruckar.
- c) Övriga tekniska utbildningsåtgärder som flygplansbogsering, avisningsmetoder och introduktion i ramparbetet.
- d) Viss allmän utbildning som miljömanagement (ISO/DIN-standard 14001) och kvalitetsmanagement och processer (ISO/DIN-standard 9001).

- (14) I den nationella och europeiska lagstiftningen fastställs i princip varken lägsta antal anställda eller specifika utbildningskrav eller behörighetsbevis för att arbeta som rampagent II. Tyskland angav emellertid att enligt gällande bestämmelser är fem av de planerade kurserna obligatoriska för samtliga anställda (bl.a. brandskydd, första hjälpen, utbildning i farligt gods och säkerhetsbestämmelser för rampen) ⁽⁴⁾ och att ytterligare kurser – inklusive den arbetsplatsförlagda utbildningen – måste genomgå av

⁽³⁾ I beslutet att inleda ett förfarande finns en närmare beskrivning av utbildningsprojektet.

⁽⁴⁾ Anställda som arbetar direkt med frakt måste ha det godkända behörighetsbevis som krävs för frakthantering enligt lagstiftningen, alla personer som är anställda inom flygplatsens icke-offentliga område måste genomgå en säkerhetsutbildning, personal som arbetar i anslutning till flygplanet måste genomgå en kurs för manövrering av lastdörrar och – beroende på verksamhetsområde – ska de anställda dessutom ha färdigheter för att manövrera maskiner och fordon.

ett visst lägsta antal personer (ca 70), nämligen manövrering av lastdörrar och allmänna utbildningsåtgärder som krävs för ett behörighetsbevis. De personer som har genomgått dessa utbildningar kan därefter förmedla sina kunskaper till kollegerna genom kortare kurser.

- (15) Tyskland informerade om att det var möjligt med underentreprenad och gav en kostnadsanalys för detta.

b) Säkerhetsvakter

- (16) Säkerhetsvakternas arbetsuppgifter består i att kontrollera personer och frakt för att säkerställa en störningsfri drift. Säkerhetsvakternas utbildning är allmänt orienterad och omfattar följande:

- a) En allmän säkerhetsutbildning som brandskydd, första hjälpen och utbildning i farligt gods.

- b) Lagstadgad allmän ämnesrelaterad säkerhetsutbildning för säkerhetsvakter, som terrorismförebyggande åtgärder, kontroll av tillträde, kontroll och genomsökning, bagage- och fraktsäkerhet, vapen och säkerhetsrelaterade områden.

- c) Övriga allmänna ämnesrelaterade utbildningsåtgärder som leder till motsvarande behörighetsbevis, som körkort för rampfordon.

- d) Övriga allmänna ämnesrelaterade säkerhetsutbildningar inom bl.a. följande områden: juridik, vapen och sprängmedelskunskap, principer för kontroll och bedömning av röntgenbilder.

- d) Viss allmän utbildning i kvalitetsmanagement och processer (ISO/DIN-standard 9001).

- (17) Utbildningsåtgärderna motsvarar relevant nationell och europeisk lagstiftning. För alla säkerhetsvakter planerar DHL en omfattande utbildning i olika säkerhetsfrågor, men utan statligt stöd kommer denna utbildning att begränsas till ett minimum, dvs. till allmän ämnesrelaterad säkerhetsutbildning. Också här är tanken att de övriga allmänna säkerhetsutbildningarna endast ska erbjudas ett begränsat antal anställda, som sedan ska förmedla sina kunskaper till övriga anställda.

- (18) Även i detta fall är underentreprenad möjlig enligt Tyskland, och kostnaderna för detta skulle i så fall ligga ca [(15–30 %)] (*) under DHL:s personalkostnader.

c) Utbildning för chefer på mellannivå

- (19) Utbildning för operativa chefer på mellannivå riktar sig till personal inom hela logistikcentret. Som kommissionen förstår det genomgår de först den ovannämnda utbildningen innan de får mer ingående kunskaper om det område som de har ledningsansvar för. Utbildningen omfattar också områden som arbetsrätt, grundläggande kommunikation, personal- och konflikthantering, främmande språk och teambildning.

2.2.2 DHL EAT

- (20) Arbetsuppgifterna vid DHL EAT gäller i huvudsak flygplansunderhåll innan luftvärdighetsbevis utfärdas. Utbildningsåtgärderna vid DHL EAT avser följande befattningar och riktar sig till sammanlagt 165 anställda:

Tabell 2

Yrkesgrupp	Antal	Arbetsuppgifter
Certifierande flygmekaniker KAT A	97	Planerat lätt underhåll ("Line maintenance") samt åtgärdande av enklare brister före utfärdande av luftfärdighetsbevis
Certifierande flygtekniker/flygmekaniker KAT B 1	68	Underhållsarbeten, inklusive arbeten på flygplanets struktur, motorer och elektriska system före utfärdande av luftfärdighetsbevis

2.3 Stödberättigande utbildningskostnader och planerat stöd

- (21) I sin anmälan presenterade Tyskland en översikt över de stödberättigande kostnaderna, vilka återgavs i beslutet om att inleda ett förfarande. De sammanlagda stödberättigande kostnaderna inom utbildningsprojektet uppgår till [(10–15)] miljoner euro och det planerade utbildningsstödet till 7 753 307 euro.

3. BESLUT OM ATT INLEDA ETT FORMELLT GRANSKNINGSFÖRFARANDE

- (22) Det formella granskningsförfarandet inleddes eftersom kommissionen tvivlade på att utbildningsstödet är förenligt med den gemensamma marknaden.

(*) Uppgifterna inom hakparentes är konfidentiell information.

- (23) Kommissionen ställde sig framför allt tvivlande till att stödet verkligen var nödvändigt för att genomföra utbildningsprojektet. Kommissionen hänvisade till att enligt artikel 87.3 c i EG-fördraget kan ett utbildningsstöd endast anses vara förenligt med den gemensamma marknaden om det inte är direkt nödvändigt för stödmottagarens verksamhet. I detta sammanhang hänvisade kommissionen till sin tidigare beslutspraxis^(?). Kommissionen hade skäl att anta att stödmottagaren skulle vara tvungen att erbjuda sina anställda utbildningsåtgärder även utan stöd, åtminstone i viss omfattning.
- (24) För det första var det uppenbart att DHL hade gjort stora investeringar i flyglogistikcentret och också skulle vilja ta det i drift. Tyskland bekräftade att de anställda från Belgien generellt sett inte var beredda att flytta till Tyskland. För att kunna ta det i drift måste DHL därför anställa ny personal.
- (25) Med hänsyn till logistikcentrets drift föreföll det för det andra som om personalen behövde genomgå viss fackinriktad utbildning, som måste omfatta följande områden:
- a) **Överföring av företagsspecifika kunskaper som är nödvändiga för verksamheten**, dvs. kunskaper om vissa transportsystem som är särskilt anpassade för DHL.
 - b) **Förvärvande av vissa kvalifikationer som är lagstadgade för verksamheten**. Med andra ord måste ett visst antal anställda känna till olika säkerhetsfrågor. Detta är lagstadgat och kräver en formell certifiering. Detta krav kan förklaras med att DHL:s tjänster av naturliga skäl medför en betydande säkerhetsrisk.
 - c) **Överföring av en allmän ämnesspecifik utbildning som omedelbart krävs för logistikcentrets verksamhet**. Detta gäller kurserna för rampagent II, utbildningsinnehåll som flygplansbogsering, flygplansavising, körkort för rampfordon och gaffeltruckar samt rampsäkerhet.
 - d) **Arbetsplatsförlagd utbildning för att åstadkomma en välfungerande verksamhet vid flygtransportnavet**. Inom ramen för denna utbildning får deltagarna lära känna arbetsrutinerna, vilket är särskilt betydelsefullt inom flygfrakt, eftersom flygplanen lastas enligt en strikt tidsplan och ett enda fel kan leda till enorma förseningar.
- e) **Förmedling av övrig allmänkunskap**, som inte faller under bokstav b–d.
- (26) För det tredje ställde sig kommissionen tvivlande till att DHL skulle kunna rekrytera tillräckligt många personer med ovanstående kunskaper på den lokala eller europeiska arbetsmarknaden.
- (27) För det fjärde betvivlade kommissionen att rekrytering av redan kvalificerade personer skulle vara något lämpligt alternativ till en internutbildning. Kommissionen utgick från att DHL åtminstone måste genomföra de särskilda utbildningsåtgärderna och säkerhetskurserna, eftersom den särskilda fackutbildningen inte kan tillhandahållas av externa utbildare och DHL måste kunna styrka att säkerhetsutbildningen är adekvat.
- (28) För det femte ställde sig kommissionen tvivlande till om DHL skulle kunna avstå från några kurser i utbildningspaketet, inte minst eftersom det enligt anmälan hade planerats att även personer som redan hade ett motsvarande behörighetsbevis skulle behöva gå igenom hela utbildningen en gång till (detta gäller framför allt flygplansmarktgörare). Det föreföll också tveksamt om endast ett begränsat antal anställda skulle kunna utbildas, eftersom detta skulle kunna inverka negativt på en välfungerande verksamhet. Vidare hade DHL redan anställt all personal för utbildningen och därför fanns det ingen poäng med att dra in den planerade utbildningen och betala för anställda som inte kunde utföra arbetsuppgifterna.
- (29) För det sjätte ställde sig kommissionen tvivlande till DHL:s påstående om att olika tjänster skulle läggas ut på externa företag om det inte blev något stöd, för att på så sätt undvika de planerade utbildningsåtgärderna, för det första eftersom utbildningsåtgärderna under bokstav a, b och d skulle ha krävts utöver detta även i detta fall, för det andra eftersom hela DHL:s investering i lokaliseringsorten Leipzig-Halle har inriktats på att samtliga expresspaketleveranstjänster skulle kunna utföras med egna anställda samt även – vilket kommissionen fick höra under mötet med de tyska myndigheterna – att dessa tjänster skulle kunna erbjudas till andra konkurrenter på samma flygplats.
- (30) Frånsett en punkt tvivlade emellertid inte kommissionen på att utbildningskostnaderna generellt sett var korrekt beräknade. Kommissionens enda betänkligheter var att en stor del av utbildningen var arbetsplatsförlagd utbildning och att timmar "i produktionen" därför eventuellt borde dras av från deltagarnas utbildningskostnader.

^(?) Se kommissionens beslut 2007/612/EG av den 4 april 2007, General Motors Belgium i Antwerpen, EUT L 243, 18.9.2007, s. 71, och kommissionens beslut 2006/938/EG av den 4 juli 2006, Ford Genk, EUT L 366, 21.12.2006, s. 32.

4. TYSKLANDS SYNTPUNKTER

(31) Tyskland hävdar att det anmälda utbildningsstödet uppfyller alla förutsättningar för förenlighet i kommissionens förordning (EG) nr 68/2001 av den 12 januari 2001 om tillämpningen av artiklarna 87 och 88 i EG-fördraget på stöd till utbildning ⁽⁶⁾. För det första styrkte Tyskland i tillräcklig utsträckning att inga timmar "i produktionen" ingick i den arbetsplatsförlagda utbildningen.

(32) För det andra bestrider Tyskland att kommissionen skulle ha rätt att tillämpa nödvändighetskriteriet i det aktuella fallet, eftersom detta skulle innebära en överträdelse av principen om likabehandling. För denna nya strategi finns det ingen rättslig grund och detta följer inte de relevanta EG-bestämmelserna respektive kommissionens beslutspraxis.

(33) Tyskland hävdar att skäl 11 i förordning (EG) nr 68/2001 innehåller tre olika kriterier som ska användas när man prövar om ett stöd är begränsat till det som är absolut nödvändigt: det slag av utbildning som erbjuds, företagets storlek och dess geografiska lokalisering. Utifrån dessa tre kriterier avgörs om stödåtgärderna fungerar som incitament och är proportionerliga. Enda fallet då incitament inte anses gälla enligt rambestämmelserna för stöd till utbildning ⁽⁷⁾ är stöd för särskild utbildning som beviljas stora företag utanför de stödregioner som omfattas av artikel 87.3 a eller 87.3 c i EG-fördraget. Men eftersom det anmälda utbildningsprojektet består av allmänna utbildningsåtgärder till mer än 80 % och avser ett företag i ett stödområde enligt artikel 87.3 a i EG-fördraget, ska utbildningsstödet ha fungerat som incitament. När det gäller det anmälda stödet har de tillåtna maximala stödnivåerna dessutom inte överskridits, vilket gör att de positiva effekterna av utbildningsstödet står i proportion till snedvridningen av konkurrensen, och proportionerlighetskriteriet skulle därmed vara uppfyllt.

(34) För det tredje understryker Tyskland att kommissionen är skyldig att tillämpa de förenlighetskriterier som anges ovan under punkt 32 även vid sin prövning av anmälningsskyldiga projekt. Tyskland hävdar att det inte får tillämpas olika förenlighetskriterier för stöd som är undantagna från anmälningsskyldigheten och för stöd som överskrider tröskeln på 1 miljon euro och därför är anmälningsskyldiga. Anmälningsskyldiga projekt får inte bedömas restriktivare än projekt som inte behöver anmälas. Ett utbildningsstöd skulle därmed vara förenligt med

den gemensamma marknaden om det uppfyller samtliga förutsättningar som fastställs i förordning (EG) nr 68/2001. Tyskland anser att denna tolkning bekräftas av kommissionens beslutspraxis sedan många år tillbaka, t.ex. i ärendet *Volvo Gent* ⁽⁸⁾. Tyskland understryker att kommissionen även bör beakta att DHL:s utbildningsprojekt uppfyller de krav som fastställs i beslutet *Webasto* ⁽⁹⁾.

(35) För det fjärde står tillämpningen av olika bedömningskriterier i strid med principerna om rättssäkerhet och likabehandling.

(36) För det femte hävdar Tyskland att kommissionens beslut i stödärendena *Ford Genk* och *GM Antwerp* inte var några lämpliga prejudikat för det aktuella ärendet, eftersom sakförhållandena var annorlunda här. Utbildningsstödet i de båda förstnämnda fallen hade syftat till att införa en ny modell respektive ge de anställda fortsatt sysselsättning, medan utbildningsstödet för DHL syftade till att utbilda ny personal för verksamheten vid ett nybyggt flyglogistikcenter. DHL-projektet skiljde sig från de andra fallen på följande punkter: Vad gäller DHL:s utbildningsåtgärder består mer än 80 % av allmänna utbildningsåtgärder, företaget är lokaliserat i ett stödområde enligt artikel 87.3 a i EG-fördraget, genom sitt nybyggda flyglogistikcenter avser DHL att ge nya arbetstillfällen och till skillnad från bilindustrin har flygfraktbranschen ingen överkapacitet, utan en hög tillväxt.

(37) För det sjätte lämnar Tyskland ytterligare uppgifter beträffande de frågor som har behandlats i beslutet att inleda ett förfarande. Tyskland förklarar att en minimistandard för utbildningsnivån föreskrivs i de tillämpliga bestämmelserna. Där anges emellertid inget lägsta antal för hur många personer med sådan utbildning som ett företag måste anställa. Samtidigt anger Tyskland hur många anställda som skulle behövas för att inleda driften vid logistikcentret och drar slutsatsen att utbildningsåtgärderna för de anställda utöver detta är mer än vad som krävs för verksamheten. Tyskland har lämnat in en studie från en extern utbildningskonsult och enligt denna studie skulle DHL utan problem kunna driva verksamheten vid logistikcentret på lokaliseringsorten Leipzig-Halle med ett lägre antal utbildade anställda än vad som har planerats för det anmälda utbildningsprojektet.

⁽⁶⁾ EGT L 10, 13.1.2001, s. 20.

⁽⁷⁾ EUT C 343, 11.11.1998, s. 10.

⁽⁸⁾ Kommissionens beslut av den 11 mars 2008 om statligt stöd C 35/07, *Volvo Cars Gent*, ännu ej offentliggjort.

⁽⁹⁾ Kommissionens beslut av den 16 maj 2006 om statligt stöd N 635/05, *Webasto Portugal*, EUT C 306, 15.12.2006, s. 12.

5. SYNUNKTER FRÅN BERÖRDA PARTER

(38) Synpunkter har också inkommit från stödmottagaren DHL, som liksom Tyskland hävdar att kommissionens förenlighetsprövning avviker från den allmänna beslutspraxis som har tillämpats i tidigare fall. Det anmälda stödet uppfyller alla kriterier som fastställs i förordning (EG) nr 68/2001. Därmed strider denna strategi mot principerna om rättssäkerhet och likabehandling, som innebär att bedömningen inte får avvika från tidigare beslut om utbildningsstöd, där det inte har gjorts någon ingående prövning av frågan om nödvändighet. Besluten i stödärendena *Ford Genk* och *GM Antwerp* avspeglar inte heller den allmänna beslutspraxisen, eftersom förutsättningarna var annorlunda i dessa fall och sakförhållandena inte kan överföras till DHL Leipzig. DHL hänvisar i stället till kriterierna för kommissionens beslut från juni 2006 om att godkänna ett utbildningsstöd för *Webasto*, och enligt dessa kriterier måste även DHL:s utbildningsprojekt vara förenligt med den gemensamma marknaden. DHL upprepar slutligen att den avvikande behandlingen av det anmälda utbildningsprojektet i det här fallet leder till att DHL missgynnas på ett otillbörligt sätt.

(39) Vidare lämnar DHL ytterligare uppgifter beträffande de frågor som har behandlats i kommissionens beslut att inleda ett förfarande. I den relevanta nationella, europeiska och internationella lagstiftningen föreskrivs för det första endast innehållsmässiga krav på personalens utbildning och kvalifikationer för hantering av flygfrakt och flygplan, men det sägs ingenting om något lägsta antal anställda. För det andra skulle de planerade utbildningsåtgärderna inte bara uppfylla de rättsliga kraven, utan också gå utöver vad som är obligatoriskt. För alla åtgärder som går utöver det som krävs i lagstiftningen skulle olika alternativ kunna komma i fråga (t.ex. outsourcing och underentreprenad). Men eftersom dessa alternativ endast är möjliga varianter, har DHL inte begärt in någon detaljerad kostnadsanalys som omfattar kostnaderna för den obligatoriska och/eller lägsta utbildningsnivå som skulle krävas i respektive fall och som anger extrakostnaderna för underentreprenad och/eller rekrytering av redan utbildad fackpersonal. DHL har inte heller några uppgifter om vilken utbildningsnivå som normalt förekommer i branschen.

(40) Vidare inkom DHL-konkurrenten UPS med synpunkter och anslöt sig där till kommissionens ståndpunkt. För det första förklarar UPS att om ny personal anställs för DHL Hub och DHL EAT måste ändå vissa utbildnings- och introduktionsåtgärder genomföras. Det krävs utbildning i viss omfattning och denna utbildning måste genomföras av företaget även utan stöd.

(41) För det andra hävdar UPS att DHL enligt tillämplig nationell och europeisk lagstiftning är skyldigt att erbjuda en minimiutbildning för sin personal – t.ex. säkerhetsgodkända speditörer. Enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2320/2002 av den 16 december 2002 om införande av gemensamma skyddsregler för den civila luftfarten⁽¹⁰⁾ ska de säkerhetsgodkända speditörerna vara utsedda, godkända och förtecknade av den behöriga myndigheten (i det här fallet den tyska luftfartsmyndigheten *Luftfahrt-Bundesamt*). För detta ändamål har Luftfahrt-Bundesamt antagit riktlinjer och gett ut en standardkursplan där det anges vilka utbildningar som är obligatoriska. Den obligatoriska utbildningen för anställda vid DHL EAT fastställs genom kommissionens förordning (EG) nr 2042/2003 av den 20 november 2003 om fortsatt luftvärdighet för luftfartyg och luftfartygsprodukter, delar och utrustning och om godkännande av organisationer och personal som arbetar med dessa arbetsuppgifter⁽¹¹⁾. För det tredje har DHL fått ett regionalstöd för att skapa nya arbetstillfällen, så det är inte sannolikt att DHL skulle avstå från utbildningsåtgärder och anställa färre personer för att i stället besluta sig för underentreprenad eller outsourcing.

6. BEDÖMNING AV STÖDET

6.1 Förekomst av statligt stöd

(42) Kommissionen anser att åtgärden utgör statligt stöd enligt artikel 87.1 i EG-fördraget och beviljas i form av ett bidrag med statliga medel. Åtgärden är selektiv eftersom den är begränsad till DHL. Det selektiva bidraget riskerar att snedvrider konkurrensen, eftersom det gynnar DHL i förhållande till andra konkurrenter som inte får något stöd. Marknaden för expressejänster kännetecknas slutligen av en intensiv handel mellan medlemsstaterna, och DHL räknas här till de ledande aktörerna.

(43) Tyskland har begärt att stödet ska godkännas med stöd av förordning (EG) nr 68/2001.

(44) Enligt artikel 5 i förordning (EG) nr 68/2001 är stödbelopp som beviljas ett enskilt företag för ett enskilt utbildningsprojekt och som överstiger 1 miljon euro inte undantaget från anmälningsplikten enligt artikel 88.3 i EG-fördraget. Kommissionen konstaterar att stödet i det aktuella fallet uppgår till 7 753 307 euro, att det ska utbetalas till ett enda företag och att utbildningsåtgärderna är ett enskilt projekt. Kommissionen anser därför att det planerade stödet omfattas av anmälningsplikten och Tyskland har uppfyllt denna anmälningsplikt.

⁽¹⁰⁾ EGT L 355, 30.12.2002, s. 1.

⁽¹¹⁾ EUT L 315, 28.11.2003, s. 1.

(45) I skäl 16 till förordning (EG) nr 68/2001 bekräftas den avsikt som ligger till grund för artikel 5. Här förklaras också att sådana stöd inte kan undantas: "Det är lämpligt att stora stödbelopp fortfarande blir föremål för en enskild granskning av kommissionen innan de genomförs."

(46) Vid bedömningen av ett enskilt utbildningsstöd som inte omfattas av undantagsbestämmelsen i förordning (EG) nr 68/2001, måste kommissionen därför i enlighet med sina tidigare beslut⁽¹²⁾ göra en individuell bedömning⁽¹³⁾ med stöd av artikel 87.3 c i EG-fördraget innan stödet eventuellt godkänns. Vid en sådan enskild prövning tillämpar kommissionen analogt de grundläggande riktlinjerna i förordning (EG) nr 68/2001. Detta innebär bl.a. en kontroll av att de fastställda formella undantagskriterierna som anges i artikel 4 i ovannämnda förordning är uppfyllda och att stödet är nödvändigt som incitament för att stödmottagaren ska genomföra utbildningsåtgärderna.

6.2 Förenlighet med den gemensamma marknaden

(47) Redan i beslutet att inleda ett förfarande har kommissionen prövat om det anmälda projektet uppfyller undantagskriterierna enligt artikel 4 i förordning (EG) nr 68/2001.

(48) Först och främst ska det konstateras att den angivna stödintensiteten inte överstiger de stödtak som fastställs i artikel 4.2 och 4.3 i förordning (EG) nr 68/2001 på 35 % för den särskilda utbildningen (35 % av [...] = [(ca 5–25 %)]) och 60 % för den allmänna utbildningen (60 % av [...] = [(ca 75–95 %)]). Eftersom projektet äger rum i ett stödområde enligt artikel 87.3 a i EG-fördraget får Tyskland höja de övre gränserna på 25 % och 50 % med 10 procentenheter var.

(49) För det andra är åtgärdens stödberättigande kostnader i linje med artikel 4.7 i förordning (EG) nr 68/2001. Un-

dersökningen har bekräftat att de stödberättigande personalkostnaderna för personer som deltar i utbildning uppenbarligen är begränsade till det sammanlagda beloppet av de övriga stödberättigande kostnaderna. Tyskland har kunnat styrka att merparten av utbildningen är arbetsplatsförlagd utbildning, men att det inte inbegriper någon tid "i produktionen".

6.3 Frågan om stödet verkligen är nödvändigt

(50) Huvudargumentet i beslutet att inleda ett förfarande var att en utbildningsåtgärd endast kan anses vara förenlig med den gemensamma marknaden enligt artikel 87.3 c i EG-fördraget, om den inte är direkt nödvändig för stödmottagarens verksamhet. Kommissionen konstaterade att frågan om stödet verkligen är nödvändigt utgör ett allmänt förenlighetskriterium och drog följande slutsats: Om stödet inte leder till att fler åtgärder genomförs än vad bara marknadskrafterna skulle ha lett till, kan man inte räkna med att stödet har positiva och utjämnande effekter på störningar av handeln, så att de inte kan godkännas. Det aktuella utbildningsstödet kan inte anses "främja" den ekonomiska utvecklingen enligt artikel 87.3 c i EG-fördraget eller hjälpa till att korrigera en sådan marknadsbrist enligt skäl 10 i förordning (EG) nr 68/2001, som leder till att företag generellt sett investerar alltför lite i utbildning av sina anställda⁽¹⁴⁾ om företaget ändå hade genomfört de åtgärder som stödet avser, alltså framför allt även utan stöd. Enligt förordning (EG) nr 68/2001 gäller detta inte stöd som är undantagna från anmälningsskyldigheten, där utgångspunkten vid första betraktande är att de främjar den ekonomiska utvecklingen.

(51) Kommissionens sätt att pröva om det föreligger incitament och att ställa sig negativt till lagstadgade utbildningsåtgärder utgör enligt Tyskland en ny strategi som inte är förenlig med EG-bestämmelserna, och som på ett godtyckligt sätt avviker från hittillsvarande beslutspraxis och som gör det omöjligt att godkänna utbildningsstöd för regionalpolitiska ändamål. Kommissionen kan inte godta dessa argument av följande skäl.

⁽¹⁴⁾ Vad gäller utbildningsstöd konstateras följande i skäl 10 i förordning (EG) nr 68/2001: "Utbildning har i de flesta fall positiva externa effekter för samhället i stort eftersom den ökar utbudet på yrkesutbildad arbetskraft som andra företag kan dra nytta av, stärker den gemenskapsindustrins konkurrenskraft och spelar en viktig roll i sysselsättningsstrategin. Eftersom företag i Europeiska gemenskapen i allmänhet investerar för lite i utbildning av sina anställda skulle statligt stöd kunna hjälpa till att korrigera denna marknadsbrist och kan därför på vissa villkor anses vara förenligt med den gemensamma marknaden och av det skälet undantas från förhandsanmälan." I skäl 11 fastställs också att "[det ska] säkerställa[s] att statligt stöd begränsas till det som är absolut nödvändigt för att förverkliga det gemenskapsmål som inte kan uppnås enbart genom marknadskrafternas försorg [...]."

⁽¹²⁾ Se kommissionens beslut i ärendet *Ford Genk*, kommissionens beslut i ärendet *General Motors Belgium*, kommissionens beslut i ärendet *Auto-Europa Portugal* samt kommissionens beslut i ärendet *Volvo Cars Gent*.

⁽¹³⁾ Detta följer av skäl 16 i förordning (EG) nr 68/2001.

- (52) För det första ska det påpekas att utbildningsstöd provas enligt förordning (EG) nr 68/2001 och där fastställs följande i skäl 4: "Denna förordning påverkar inte medlemsstaternas möjligheter att anmäla stöd till utbildning. Sådana anmälningar kommer att bedömas av kommissionen särskilt utifrån kriterierna i denna förordning, eller i enlighet med tillämpliga gemenskapsriktlinjer och gemenskapsramar, om sådana riktlinjer och gemenskapsramar finns."
- (53) I skäl 16 bekräftas detta också på följande sätt: "Det är lämpligt att stora stödbelopp fortfarande blir föremål för en enskild granskning av kommissionen innan de genomförs. Därför bör stödbelopp som överstiger ett fast belopp som bör fastställas till 1 miljon euro uteslutas från undantaget enligt denna förordning och även i fortsättningen omfattas av det krav som föreskrivs i artikel 88.3 i fördraget."
- (54) I skäl 4 fastställs slutligen följande: "Rambestämmelserna för stöd till utbildning bör upphävas den dag denna förordning träder i kraft, eftersom deras innehåll förs in i den här förordningen."
- (55) Eftersom det planerade stödet överstiger 1 miljon euro, råder det inga tvivel om att det måste anmälas och godkännas av kommissionen. Det är också uppenbart att ett sådant stöd generellt sett måste uppfylla de undantagskriterier som fastställs i artikel 4 i förordning (EG) nr 68/2001.
- (56) Tyskland ifrågasätter emellertid om kommissionen också har befogenhet att pröva om stödet fungerar som incitament. Kommissionen anser att konceptet statligt stöd och i synnerhet nödvändighetskriteriet inbegriper att stödet fungerar som incitament för mottagaren. Det kan inte främja det gemensamma intresset om staten stöder åtgärder (även utbildningsåtgärder) som en stödmottagare ändå skulle ha genomfört. I sina senaste beslut (*Ford Genk*, *GM Antwerp*) har kommissionen målmedvetet prövat de aktuella utbildningsstöden utifrån i vilken mån de fungerar som incitament, vilket är helt i linje med förordning (EG) nr 68/2001, handlingsplanen för statligt stöd och domstolens rättspraxis om förutsättningarna för att ett stöd ska anses vara förenligt med den gemensamma marknaden.
- (57) För att bekräfta sin ståndpunkt hävdar Tyskland för det första att ett anmälningsskyldigt stöds förenlighet med den gemensamma marknaden ska provas utifrån de kriterier som föreskrivs i förordningen och citerar i detta sammanhang skäl 4 i förordning (EG) nr 68/2001, där det fastställs att stöd "kommer att bedömas av kommissionen särskilt utifrån kriterierna i denna förordning". I samband med detta tar Tyskland inte någon hänsyn till formuleringen "i huvudsak", som just innebär att den enskilda prövningen inte begränsas till den bedömning av stödet som ska göras enligt förordning (EG) nr 68/2001. Eftersom det i skäl 16 tydligt anges att sådant stöd fortfarande ska provas separat råder det ingen tvekan om att denna prövning inte är begränsad till de kriterier som fastställs i förordningen och måste göras direkt med stöd artikel 87 i EG-fördraget.
- (58) För det andra hävdar Tyskland att förordning (EG) nr 68/2001 ska tolkas med hänsyn till 1998 års rambestämmelser för stöd till utbildning, som tillämpades innan förordningen trädde i kraft och som angav kriterier för prövningen av om det föreligger incitament vid höga stöd. Enligt rambestämmelserna ansågs incitament framför allt föreligga om utbildningsprojektet genomfördes i ett stödområde enligt artikel 87.3 a eller 87.3 c. Kommissionen kan inte godta denna argumentation, eftersom skäl 4 i förordning (EG) nr 68/2001 gör att det inte kan råda något tvivel om att rambestämmelser för stöd till utbildning hade avskaffats när denna förordning trädde i kraft. Kommissionens avsikt var att ersätta rambestämmelserna med förordning (EG) nr 68/2001 och förordningen hade också denna verkan. Detta framgår tydligt, för det första i de andra språkversionerna där skäl 4 i förordning (EG) nr 68/2001 entydigt är formulerat så att rambestämmelserna ska "upphävas", eftersom innehållet ska "ersättas". För det andra fastställs detta också uttryckligen i tidigare kommissionsbeslut⁽¹⁵⁾. Förordningen har inte fått överta rambestämmelsernas presumtion om incitament, utan man har medvetet valt en allmänare formulering om att utbildningsstöd kan vara förenligt med den gemensamma marknaden under vissa omständigheter⁽¹⁶⁾. Om företaget emellertid ändå hade genomfört de åtgärder som stödet avser, alltså framför allt även utan stöd, fungerar detta stöd inte som incitament.
- (59) För det tredje hävdar Tyskland, och framför allt stödmottagaren, att en ytterligare prövning med stöd av artikel 87.3 c i EG-fördraget av frågan om stödet verkligen är nödvändigt skulle innebära att hela förordning (EG) nr 68/2001 står i strid med denna fördragsbestämmelse. Här antas det uppenbarligen att frågan om stödet verkligen är nödvändigt inte provas. Inte heller detta argument kan kommissionen godta, eftersom man här uppenbart inte tar någon hänsyn till utgångspunkten att nödvändighetskriteriet är uppfyllt när stöd under 1 miljon euro uppfyller kriterierna i förordningen.

⁽¹⁵⁾ Se t.ex. kommissionens beslut 2001/698/EG av den 18 juli 2001, *Sabena* EGT L 249, 19.9.2001, s. 21, där följande anges i punkt 28: "... Dessa rambestämmelser har sedan dess ersatts av kommissionens förordning (EG) nr 68/2001 av den 12 januari 2001 om tillämpningen av artiklarna 87 och 88 i EG-fördraget på stöd till utbildning."

⁽¹⁶⁾ Under punkt 50 behandlas det som fastställs gällande incitament i förordning (EG) nr 68/2001 mer i detalj.

(60) För det fjärde hävdar Tyskland att kommissionen avviker från sin tidigare praxis, då kommissionen inte har prövat om incitament föreligger. Detta stämmer. Kommissionen har emellertid redogjort för att den har ändrat sin praxis med stöd av ett mer avancerat ekonomiskt synsätt. Denna ändring genomfördes inom ramen för den ingående prövningen av stödärendena *Ford Genk* och *GM Antwerp*, där denna strategi uttryckligen påpekades. Tyskland hävdar emellertid att kommissionens praxis inte är konsekvent, eftersom kommissionen efter inledandet av ett formellt granskningsförfarande i ärendet *Ford Genk* i minst två fall – *BMW Österreich* (ärende N 304/2005) ⁽¹⁷⁾ och *Webasto* (ärende N 653/2005) – har utfärdat beslut antingen utan motsvarande prövning eller också med stöd av en annan prövning. Kommissionen påpekar emellertid att dessa beslut utfärdades utan någon ingående prövning och före slutförandet av den första av de båda ovannämnda ingående prövningarna, då kommissionen övergick till en differentierad strategi. Det råder ingen tvekan om att kommissionen kan förfinas och ändra sin prövningsstrategi, om det finns tillräckliga skäl för detta. Så var fallet i stödärendena *Ford Genk* och *GM Antwerp*, men inte i de tidigare stödärendena. Innan det slutgiltiga beslutet utfärdades i stödärendet *Ford Genk* kunde kommissionen därför fortsätta att utgå från sin gamla beslutspraxis.

(61) För det femte bestrider Tyskland och stödmottagaren att kommissionen kan åberopa stödärendena *Ford Genk* och *GM Antwerp*, eftersom sakförhållandena skiljer sig åt från DHL-ärendet. Kommissionen borde snarare ha åberopat beslutet i stödärendet *Webasto*. Det kan definitivt inte hävdas att stödet till DHL skulle ha behandlats på ett annat sätt eftersom det, till skillnad från de båda andra ärendena, inte gäller fordonssektorn. Även stödärendet *Webasto* gäller fordonssektorn och det är ett beslut som Tyskland och stödmottagaren åberopar. Den enda skillnaden är möjligtvis att de första båda fallen gäller befintliga produktionsanläggningar, medan DHL och *Webasto* avser nya anläggningar. I de första båda fallen anses varje stöd till åtgärder som ändå skulle ha genomförts tveklöst utgöra driftsstöd, och kommissionen kan inte förstå varför det inte skulle föreligga något driftsstöd när det rör sig om utbildningsåtgärder som ändå skulle ha genomförts med tanke på verksamheten i en ny anläggning. Även i detta fall får företaget stöd för åtgärder som det hur som helst hade varit tvunget att genomföra.

(62) När det gäller en ny anläggning kan utbildningsåtgärder som ändå skulle ha genomförts inte heller motiveras med

samma skäl som regionalstöd beviljas, eftersom regionala nackdelar ska kompenseras med regionala investeringsstöd och inte med utbildningsstöd. I detta sammanhang hävdar Tyskland att möjligheten till statligt stöd för nödvändiga och omfattande utbildningsåtgärder har spelat en avgörande roll för DHL:s slutgiltiga beslut om lokaliseringsortens placering. Kommissionen konstaterar emellertid att företag i Europeiska unionen ofta fattar beslut om ny eller ändrad lokaliseringsort med syftet att sänka kostnaderna och öka lönsamheten. Företag som överväger att flytta produktionen väljer ofta mellan flera olika konkurrerande lokaliseringsorter i olika medlemsstater. I slutändan påverkas beslutet om lokaliseringsort inte bara av de beräknade driftskostnaderna (inklusive utbildningskostnader för nyanställda medarbetare som ofta inte har någon motsvarande utbildning) och andra ekonomiska för- eller nackdelar (t.ex. lokala bestämmelser om driftstider), utan i viss mån även av möjligheten att få statligt stöd (t.ex. regionalstöd). Kommissionen kan inte godta detta argument, eftersom syftet med utbildningsstöd – till skillnad från regionalt investeringsstöd – inte är att påverka beslutet om lokaliseringsort, utan att kompensera för en underinvestering i utbildning inom gemenskapen. Om kvalifikationsnivån är låg i ett stödområde är det ett regionalt problem som ska åtgärdas med ett regionalt investeringsstöd.

(63) På grundval av den information som lämnats drar kommissionen slutsatsen att DHL ändå skulle ha varit tvunget att genomföra en stor del av utbildningsåtgärderna för sina anställda, alltså även utan stöd. Denna slutsats grundas framför allt på två konstateranden, som behandlas mer ingående här nedan. För det första måste personalen utbildas för att flyglogistikcentret ska kunna tas i drift och för det andra är utbildningsåtgärderna till stor del lagstadgade.

a) Utbildningsåtgärder som är nödvändiga för driften

(64) När det gäller utbildningsåtgärdernas nödvändighet kan det konstateras att DHL:s flytt till lokaliseringsorten Leipzig-Halle (Tyskland) har ungefär samma effekter som om ett nytt företag skulle grundas, eftersom DHL måste anställa ny personal för att inleda driften. De driftsmässiga kraven förefaller kunna tillgodoses på tre olika sätt: DHL kan anställa ny personal som företaget i så fall måste utbilda, anställa redan utbildade fackmän eller också lägga ut vissa tjänster på entreprenad om det inte finns några fackmän att tillgå.

⁽¹⁷⁾ EUT C 87, 11.4.2006, s. 4.

- (65) För det första har Tyskland inte lämnat några kompletterande uppgifter för att undanröja kommissionens tvivel gällande DHL:s möjligheter att anställa tillräckligt många utbildade personer till sin nya lokaliseringsort. Tyskland har i stället bekräftat att personalen i Bryssel, DHL:s hit-tillsvarande lokaliseringsort, generellt sett inte är beredd att flytta till Tyskland. För det andra har DHL inte styrkt att företaget kan rekrytera tillräckligt många personer som redan är utbildade på den lokala eller europeiska arbetsmarknaden. Sådan utbildad personal finns uppenbarligen inte på den lokala arbetsmarknaden och förefaller också vara relativt svår att hitta på den europeiska marknaden för luftfartstjänster.
- (66) För det andra har Tyskland inte på ett övertygande sätt lyckats underbygga DHL:s argument om möjligheten att lägga ut flera tjänster på entreprenad till lokala företag om stöd inte beviljas, för att därigenom undvika de planerade utbildningsåtgärderna. Tyskland har inte heller kunnat styrka att motsvarande tjänsteleverantörer finns att tillgå på flygplatsen i Leipzig. Med tanke på att för det första vissa utbildningsåtgärder skulle vara nödvändiga även om underentreprenad tillämpas och för det andra att hela DHL:s investering på lokaliseringsorten Leipzig-Halle är inriktad just på att samtliga expresspaketleveranstjänster skulle kunna utföras med egna anställda och dessa tjänster även skulle erbjudas till andra konkurrenter på samma flygplats, drar kommissionen slutsatsen att underentreprenad inte passar in i företagsplanen och skulle leda till extrakostnader.
- (67) Dessutom hävdar Tyskland att DHL skapar nya arbetstillfällen i ett stödområde enligt artikel 87.3 i EG-fördraget, och att det därför – till skillnad från fordonstillverkarna i Belgien – inte enbart handlar om driftsstöd, utan om stöd till en ny anläggning där det inte fanns någon utbildad arbetskraft att tillgå. Kommissionen måste tillbakavisa detta argument, eftersom DHL ändå skulle ha tvingats genomföra utbildningsåtgärderna för den nya verksamheten utanför Bryssel och detta oberoende av den nya lokaliseringsorten.
- b) Lagstadgade utbildningsåtgärder**
- (68) Enligt den information som kommissionen har att tillgå är de flesta utbildningsåtgärderna obligatoriska enligt nationell respektive europeisk rätt. Eftersom DHL:s tjänster av naturliga skäl innebär en betydande säkerhetsrisk, gäller enligt tillämpliga bestämmelser vissa minimistandarder och säkerhetskrav för frakthantering samt inspektion och teknisk kontroll av flygplan.
- DHL EAT:s mekaniker och tekniker
- (69) Detta gäller för de utbildningsåtgärder beträffande inspektioner före flygning samt rampinspektioner som har planerats för DHL EAT:s mekaniker och tekniker. Enligt förordning (EG) nr 2042/2003 måste personal som arbetar med flygplansunderhåll vara certifierade för att kunna utfärda luftfärdighetsbevis. I den ovannämnda förordningen fastställs kraven för en sådan certifiering och gäller motsvarande utbildningsåtgärders omfattning och innehåll.
- (70) De planerade utbildningsåtgärderna motsvarar de lagstadgade krav som tidigare har nämnts och gäller två olika yrkesgrupper: Certifierande flygmekaniker (KAT A) och certifierande flygtekniker/flygmekaniker (KAT B1). Utbildningsåtgärderna för dessa båda yrkesgrupper omfattar följande moduler:
- a) Engelskkurser (inklusive teknisk engelska)
 - b) Baskunskaper i tekniska ämnen som elektroteknik, elektronik och aerodynamik
 - c) Praktisk tillämpning av de förvärvade baskunskaperna i tekniska ämnen
 - d) Fördjupande utbildning för KAT B1
- (71) Samtliga DHL EAT:s utbildningsåtgärder kompletteras med arbetsplatsförlagda utbildningsdagar, som är betydligt fler till antalet än de arbetsdagar som bortfaller till följd av den teoretiska arbetsdelen.
- (72) Tyskland är medvetet om att DHL inte kan driva sin verksamhet utan fackpersonal som har lämplig utbildning och motsvarande certifiering. Eftersom samtliga planerade utbildningsåtgärder krävs enligt förordning (EG) nr 68/2001 godtar de tyska myndigheterna att DHL inte kan dra ner på utbildningsåtgärderna. De hävdar emellertid att DHL inte skulle genomföra några utbildningsåtgärder utan stöd, utan i stället använda sig av konkurrenternas personal, som redan har den certifiering som krävs, eller gå in för underentreprenad.
- (73) Enligt den kostnadsanalys som Tyskland har lämnat är kostnaderna för underentreprenad lägre än personalkostnaderna inklusive kostnader för utbildningsåtgärder (med ca [(5–20 %)] för KAT A och ca [(10–30 %)] för KAT B1). Tyskland har emellertid inte styrkt att det överhuvudtaget finns några sådana tjänsteleverantörer eller att de är tillgängliga.

- (74) Vad gäller möjligheten att rekrytera redan utbildad fackpersonal från konkurrenterna har Tyskland inte styrkt att det skulle finnas utbildad och kvalificerad arbetskraft på den europeiska arbetsmarknaden som är beredd att flytta till lokaliseringsorten Leipzig-Halle. Tyskland har också bekräftat att det saknas utbildade och kvalificerade mekaniker och tekniker på den europeiska arbetsmarknaden för luftfartstjänster.
- (75) Tyskland har vidare lämnat en kostnadsanalys för de engelskkurser som är planerade för DHL EAT:s mekaniker och tekniker. Tyskland hävdar att dessa utbildningsåtgärder är allmänna och går utöver de obligatoriska utbildningsåtgärderna. Tyskland uppskattar därför de stödberättigande kostnaderna för dessa kurser till [(0,5–1)] miljon euro. Kommissionen konstaterar emellertid för det första att dessa kurser gäller teknisk engelska. För det andra påpekar kommissionen att den tekniska kontrollen av flygplan i praktiken är standardiserad över hela Europa, vilket gör att DHL EAT:s mekaniker och tekniker måste behärska teknisk engelska. Som kommissionen förstår det ingår dessutom dessa kurser i teknisk engelska i det standardiserade, obligatoriska utbildningsprogrammet. Kommissionen anser därför att DHL ändå måste erbjuda kurser i teknisk engelska, dvs. även utan stöd.
- (76) På grund av dessa konstateranden drar kommissionen slutsatsen att ovannämnda utbildningsåtgärder är såväl lagstadgade som nödvändiga för en välfungerande verksamhet vid DHL EAT och ändå skulle ha behövt genomföras av företaget, dvs. även utan stöd. Kommissionen anser därför att utbildningskostnaderna för DHL EAT:s mekaniker och tekniker inte är stödberättigande.
- Flygplansmarkettjänstgörare (rampagent II)
- (77) Rampagent II har följande arbetsuppgifter: manövrera och köra markserviceutrustning, lasta och lossa flygplan, överlämna flyghandlingar, upprätta rapporter samt kommunicera med piloter och flygplatsmyndigheter. Inom ramen för det anmälda projektet ska 210 personer utbildas till rampagent II och de stödberättigande kostnaderna för detta beräknas till [(2–3)] miljoner euro.
- (78) Enligt tysk lagstiftning får en rampagent II endast arbeta på rampen om personen i fråga har utbildats inom "Hantering av markserviceutrustning" (*Arbeitsschutzgesetz – arbetsskyddslagen*) och "Säkerhet" (BGV C 10 FBO) och har ett körkort för gaffeltruck (BGG 925 – *Ausbildung und Beauftragung der Fahrer von Flurförderzeugen – utbildning och arbetsuppgifter för gaffeltrucksförare*). Rampagenten måste också ha en utbildning i hantering av farligt gods och potentiella risker ("*Gefahrstoffverordnung – förordningen om farligt gods*"). Slutligen ska en rampagent II också ha genomgått en utbildning i farligt gods enligt IATA-reglerna för farligt gods.
- (79) Av förklaringarna under punkt 77 och 78 framgår att en stor del av de planerade utbildningsåtgärderna inom ramen för det anmälda projektet är lagstadgade: handhavande av utrustning för flygplansrangering, avisning (grundkurs), avisning (uppfräschningskurs), körkort för rampfordon, ramparbete och rampbestämmelser, brandskyddsundervisning, manövrering av lastdörrar, första hjälpen, körkort för gaffeltruck, IATA PK 7/8, markserviceutrustning (anvisningar för marktjänstfordon), ramparbetets risker, säkerhetsbestämmelser för rampen och den aktuella flygplatsen. ULD-Build-up-kursen som ska ge en introduktion i transportcontainrarers uppbyggnad avser speciellt hantering av DHL-containrar.
- (80) Endast kurserna G25/41 "Arbetsmedicinsk undersökning" (4 av sammanlagt 240 utbildningstimmar), "DIN EN 9001:2000 – kvalitet och processer" och "DIN EN 14001 – miljömanagement och organisationsstruktur" (8 av sammanlagt 240 utbildningstimmar) är inte lagstadgade. Men eftersom Tyskland har framhållit att DHL hade för avsikt att på egen hand tillhandahålla alla tjänster som är relaterade till logistikcentrets drift och inte har påvisat att DHL inte skulle erbjuda dessa kurser utan stöd, ingår kurserna uppenbarligen i det utbildningspaket för DHL-anställda som krävs för att säkerställa att flyglogistikcentrets drift kan inledas. Vid sidan av Hongkong (Kina) och Wilmington (USA) är detta DHL:s viktigaste logistikcenter globalt. Framför allt kursen "Arbetsmedicinsk undersökning" förefaller vara nödvändig här, eftersom det är en kurs där personalen får lära sig att se om en annan anställd utgör en arbetsmiljörisk och det gäller att undvika och åtgärda oförutsedda förseningar för att åstadkomma en välfungerande verksamhet vid DHL. På grundval av tillgängliga upplysningar kan en rampagent II efter genomgången utbildning dessutom kontrollera blivande personals allmänna yrkeslämplighet. I enlighet med den utvärderingsram som behandlas under punkt 25 drar kommissionen slutsatsen

att utbildningsåtgärderna visserligen inte är lagstadgade, men krävs för en välfungerande verksamhet vid logistikcentret och därför skulle ha genomförts av DHL ändå. Kursen om kvalitetsstandarder är visserligen inte lagstadgad, men ledningen för Deutsche Post har ändå gjort den obligatorisk för samtliga DHL-filialer. DHL har tillkännaggett att hela DHL:s personalstyrka ska få en särskilt utbildning med tanke på certifieringen enligt DIN EN 9001⁽¹⁸⁾. Det har dessutom angetts att certifieringen enligt DIN EN 14001 ska genomföras från och med juli 2008⁽¹⁹⁾. De utbildningsåtgärder som är föremål för detta beslut är därför entydigt nödvändiga för att uppnå den standard som eftersträvas i företagets affärsstrategi och dessa åtgärder skulle därmed ha genomförts även utan stöd. I marknadsföringen för DHL:s dotterbolag anges dessutom att deras tjänster håller högsta standard – vilket också styrks av motsvarande DIN-certifieringar – och som ledande tjänsteleverantör kan DHL uppenbart räkna in dessa kostnader i sin prisstrategi. Kommissionen anser att DHL skulle ha genomfört dessa utbildningsåtgärder även utan stöd.

- (81) På grund av dessa konstateranden drar kommissionen slutsatsen att vissa av utbildningsåtgärderna för rampagent II är lagstadgade medan andra utgör en del av företagets kvalitetsstrategi. Alla åtgärder utan undantag krävs därför för en välfungerande verksamhet vid DHL EAT och skulle ändå ha genomförts av företaget, dvs. även utan stöd. Kommissionen anser därför att utbildningskostnaderna för rampagent II inte är stödberättigande.

Säkerhetsvakter

- (82) Detta område regleras genom förordning (EG) nr 2320/2002. Enligt § 8–9 i den tyska luftsäkerhetslagen (*Luftsicherheitsgesetz*) är flygplatsoperatörer och lufttrafikföretag skyldiga att utbilda sin säkerhetspersonal och alla andra anställda.

- (83) Både sett till innehåll och antal utbildningstimmar motsvarar de kurser som DHL har planerat för säkerhetsvakterna till stor del de utbildningsåtgärder som anges i

standardkursplanen (*Musterlehrplan für Luftsicherheitskontrollkräfte für Personal- und Warenkontrollen* – standardkursplan för flygsäkerhetskontrollerande personal som utför personal- och varukontroller) som syftar till att genomföra förordning (EG) nr 2320/2002. På grund av IATA-reglerna om farligt gods är även utbildningsmodulen IATA PK 7/8 obligatorisk och har införlivats i tysk lagstiftning genom NFL II-36/05. Även första hjälp-kursen och brandskyddsintroduktionskursen är obligatoriska utbildningar enligt den tyska arbetsskyddslagen.

- (84) Endast kurserna "körkort för rampfordon" och "kvalitetsmanagement" (som var och en omfattar 8 av sammanlagt mer än 300 utbildningstimmar) erbjuds som ett uppenbart komplement, dvs. är inte lagstadgade. Men eftersom Tyskland har framhållit att DHL hade för avsikt att på egen hand tillhandahålla alla tjänster som är relaterade till logistikcentrets drift och inte har påvisat att DHL inte skulle erbjuda dessa kurser utan stöd, anser kommissionen att de ingår i det övergripande utbildningspaketet. Även kurserna "DIN EN 9001:2000" och "DIN EN 14001" som har planerats för säkerhetsvakter motsvarar Deutsche Posts sedvanliga verksamhetspraxis och är därmed nödvändiga för samtliga DHL-anställda (se punkt 80). Kursen för att få körkort för rampfordon förefaller också vara nödvändig för säkerhetsvakter, eftersom de alltid måste ha tillträde till taxibanor och ramper. Det skulle inte vara någon mening med att äventyra logistikcentrets välfungerande verksamhet på grund av att en säkerhetsvakt inte har haft tillträde till rampen (som anges under punkt 90 och följande punkter är det emellertid möjligt att begränsa utbildningen till ett visst antal personer). I enlighet med den utvärderingsram som behandlas under punkt 25 drar kommissionen slutsatsen att utbildningsåtgärderna visserligen inte är lagstadgade, men krävs för en välfungerande verksamhet vid logistikcentret och därför ändå skulle ha genomförts av DHL. Kommissionen konstaterar därmed att man inte skulle avstå från dessa båda kurser även utan stöd.

- (85) Eftersom de båda utbildningar som anges under punkterna 83 och 84 är obligatoriska för säkerhetspersonal, kan kommissionen inte godta Tysklands argument att DHL endast skulle kunna anställa ett lägsta antal kvalificerade personer, som sedan skulle utbilda övriga anställda på arbetsplatsen. På grundval av den information som lämnats drar kommissionen slutsatsen att alla säkerhetsvakter måste genomgå de ovannämnda utbildningsåtgärderna fullt ut.

⁽¹⁸⁾ http://www.dpwn.de/dpwn?tab=1&skin=hi&check=yes&lang=de_EN&xmlFile=2000910

⁽¹⁹⁾ http://www.dpwn.de/dpwn%3Ftab%3D1%26skin%3Dhi%26check%3Dyes%26lang%3Dde_DE%26xmlFile%3D2008898

- (86) På grund av dessa konstateranden drar kommissionen slutsatsen att utbildningskostnaderna för säkerhetspersonal inte är stödberättigande.

Operativa chefer

- (87) Endast när det gäller de operativa cheferna drar kommissionen en annan slutsats. I utbildningen för denna personalkategori ingår engelska, grundläggande arbetsrätt, kommunikation, presentationsteknik, personalledning, grundläggande coachning, konflikthantering, teamutveckling, genomförande av anställningsintervjuer och företagspraxis. Inom ramen för det anmälda projektet ska 110 operativa chefer utbildas och de stödberättigande kostnaderna beräknas till [(1–2)] miljoner euro. Mellancheferna ska rekryteras från den grupp av anställda som redan har genomgått de övriga utbildningsåtgärderna (dvs. rampagenter II och säkerhetsvakter).

- (88) Denna ledningsutbildning följer på utbildningsåtgärderna för rampagenter respektive säkerhetsvakter och förefaller inte vara absolut nödvändig för en välfungerande verksamhet vid flyglogistikcentret. Den utgör snarare en befördringsmöjlighet för DHL:s redan anställda personal på platsen och har till syfte att utveckla deras personliga och sociala kompetens. Det rör sig dessutom om allmänna utbildningsåtgärder som inte är nödvändiga enbart inom luftfartsbranschen. De förvärvade kunskaperna kan lätt tillämpas även på andra företag och syftar dessutom till att förbättra arbetsmiljön och de mänskliga relationerna inom företaget.

- (89) På grund av konstaterandena under punkt 87 och 88 drar kommissionen slutsatsen att utbildningsåtgärderna för operativa chefer inte är lagstadgade och sträcker sig längre än vad som krävs för en välfungerande verksamhet vid DHL:s flyglogistikcenter i Leipzig-Halle. Kostnaderna för dessa åtgärder är därför stödberättigande för utbildningsstöd.

c) Omfattningen av nödvändiga utbildningsåtgärder

- (90) Enligt den kostnadsstudie som Tyskland har lämnat (se punkt 37) kan en välfungerande verksamhet vid logistikcentret säkerställas med 134 **rampagenter II**. Om de

båda rampagenterna II i ett lastteam på sex anställda skulle ersättas med rampagenter I, vore de lagstadgade och driftsmässiga kraven fortfarande uppfyllda. Tyskland hävdar att de ytterligare 76 rampagenterna II inte behöver utbildas av DHL och att deras utbildning skulle dras in utan utbildningsstödet. De stödberättigande kostnaderna för dessa ytterligare 76 rampagenter II uppgår till [(0,5–1,5)] miljoner euro för den allmänna utbildningen och [(0,01–0,03)] miljoner euro för den särskilda utbildningen.

- (91) Men om DHL faktiskt skulle ersätta de rampagenter II som hade föraruppgifter med rampagenter I, måste även dessa utbildas i viss utsträckning, framför allt när det gäller manövrering av markserviceutrustning (detta gäller framför allt rampfordonskörkort, ramparbete och rampbestämmelser, körkort för gaffeltruck, ramparbetets risker, brandskyddsundervisning, första hjälpen osv.). De stödberättigande kostnaderna för dessa ytterligare rampagenter I uppgår till [(0,1–0,5)] miljoner euro för den allmänna utbildningen och [(0,01–0,03)] miljoner euro för den särskilda utbildningen.

- (92) Genom att dra av de kostnader som DHL ändå måste bära för den kompletterande utbildningen för rampagent I anser kommissionen att de stödberättigande kostnaderna för utbildningen av dessa ytterligare 76 rampagenter II uppgår till [(0,4–1)] miljon euro. Eftersom endast dessa utbildningsåtgärder sträcker sig utöver vad som är nödvändigt och hur som helst skulle täckas av DHL, drar kommissionen slutsatsen att endast detta belopp är stödberättigat.

- (93) Även när det gäller **säkerhetsvakter** anger Tyskland att DHL:s flyglogistikcenter skulle kunna fungera väl med bara 70 anställda i stället för 110, vilket vad det antal som ursprungligen anmälades. Mellanskillnaden på 40 anställda skulle utan problem kunna täckas genom en förstärkt kameraövervakning, utan att detta skulle inverka negativt på flyglogistikcentrets säkerhet. I motsvarande studie fastställs det absolut lägsta antalet anställda som krävs för att genomföra säkerhetskontroller av personer och fraktgods, multiplicerat med antalet skift. I samband med dessa beräkningar beaktas också det totala antalet arbetsdagar per vecka och den extrapersonal som används vid semester eller sjukdom, så att en avbrottsfri drift kan säkerställas. I denna studie dras slutsatsen att dessa ytterligare utbildningsåtgärder skulle innebära stödberättigande kostnader på [(0,05–0,2)] miljoner euro.

- (94) Tyskland förklarar emellertid också att DHL har för avsikt att anställa 110 säkerhetsvakter, eftersom det är ett globalt och mycket erkänt företag och därför måste undvika säkerhetsrelaterade incidenter. Sådana incidenter skulle kunna inverka negativt på fraktrafikens kvalitet, leda till stora förseningar och få negativa konsekvenser för kundrelationerna. För att inte äventyra en välfungerande fraktrafik har DHL därför medvetet valt att "översäkra" verksamheten. Kommissionen kan därför inte godta Tysklands argument att logistikcentret skulle kunna fungera väl med 70 säkerhetsvakter i stället för 110. I enlighet med den utvärderingsram som behandlas under punkt 25 drar kommissionen slutsatsen att utbildningsåtgärderna visserligen inte är lagstadgade, men krävs för en välfungerande verksamhet vid logistikcentret och därför ändå skulle ha genomförts av DHL.
- (95) På grund av dessa konstateranden kan man dra slutsatsen att samtliga utbildningsåtgärder som syftar till att ge de 110 säkerhetsvakterna nödvändiga kunskaper för att inleda driften och bedriva en fortsatt välfungerande verksamhet vid flyglogistikcentret ändå skulle ha genomförts. Kommissionen anser därför att dessa kostnader inte kan beviljas utbildningsstöd.

Tabell 3

Yrkesgrupp	Anmält antal	Obligatorisk utbildning för	Kompletterande utbildning för
Rampagenter II	210	134	76
Säkerhetsvakter	110	110	0
(Operativa) chefer	110	0	110
Certifierande flygmekaniker KAT A	97	97	0
Certifierande flygtekniker/flygmekaniker KAT B 1	68	68	0

- (96) På grundval av den kostnadsanalys som Tyskland har lämnat beräknade kommissionen kostnaderna för de ytterligare utbildningsåtgärderna på följande sätt ⁽²⁰⁾:

Tabell 4

(EUR)

Kostnadspost	Rampagent II (*)	Chefer på mellannivå	Totalt
Lärare (teori och praxis)	[...]	[...]	
Administrativa kostnader	[...]	[...]	
Resekostnader	[...] (**)	[...]	
Sammanlagda kostnader lärare	[...]E	[...]	[...]
Personalkostnader deltagare	[...]	[...]	[...] (endast stödberättigande till viss del)

Stödberättigande kostnader totalt: [...]

Högsta tillåtna stödnivå: 60 %

Stöd: 1 578 109

(*) Utbildningskostnaderna för rampagent I har redan dragits av från beloppen i tabellen. De sistnämnda kostnaderna skulle uppstå ändå, dvs. även i det alternativa scenario som Tyskland har angett (att ett visst antal rampagenter II ersätts med rampagenter I, vars utbildning är mindre omfattande).

(**) På grundval av den information som lämnats av Tyskland ska de angivna resekostnaderna inte omfatta resekostnader i samband med särskild utbildning till ett belopp av [...] euro, som skulle vara stödberättigande. Kommissionen utgår från att de tyska myndigheterna har avstått från att stödja detta belopp.

⁽²⁰⁾ Ytterligare utbildning omfattar till stor del allmän utbildning, endast för rampagent II omfattar det särskild utbildning till ett belopp av [...] euro. Men även utbildningen för rampagent I, som – utan stöd – skulle ersätta personalen med bättre utbildning omfattar särskild utbildning till ett värde av [...] euro, så att dessa båda belopp tar ut varandra.

d) Beräkning av tillåtet stödbelopp

(97) Den anmälda åtgärden (med anmälda stödberättigande kostnader på [(10–15)] miljoner euro) avser bl.a. kostnader på [(8–12)] miljoner euro, som DHL ändå skulle behöva bära, dvs. även utan utbildningsstöd. Denna del av det anmälda stödet leder inte till några ytterligare utbildningsåtgärder, utan avser företagets normala driftskostnader och leder därmed till en sänkning av de kostnader som företaget normalt hade fått bära. Därför kan stödet inte godkännas.

(98) De övriga åtgärderna motsvarar stödberättigande kostnader på [(2–3)] miljoner euro. Detta motsvarar ett stödbelopp på 1 578 109 euro. Endast denna del av stödet uppfyller kriterierna för förenlighet med den gemensamma marknaden.

7. SLUTSATSER

(99) Kommissionen drar slutsatsen att det anmälda stödet till DHL Leipzig för det första avser kostnader på [(8–12)] miljoner euro och att detta är kostnader som DHL ändå hade tvingats bära, dvs. även utan stöd, och för det andra avser kostnader på 2 630 182 euro för utbildningsåtgärder som sträcker sig utöver vad som är lagstadgat och nödvändigt för företaget.

(100) Kommissionen anser därför att den del av det anmälda stödet som inte är nödvändigt för dessa utbildningsåtgärder inte leder till några ytterligare utbildningsåtgärder, utan täcker företagets normala driftskostnader och därmed möjliggör en sänkning av de kostnader som företaget normalt hade fått bära. Kommissionen anser därför att stödet skulle snedvrída konkurrensen och påverka handelsvillkoren på ett sätt som strider mot det gemensamma intresset. Under dessa omständigheter kan stödet inte berättigas på grundval av artikel 87.3 c i EG-fördraget. Eftersom inget annat av undantagen som anges i artikel 87.2 och 87.3 i EG-fördraget kan tillämpas i detta ärende, uppfyller stödet på 6 175 198 euro inte

kriterierna för förenlighet med den gemensamma marknaden.

(101) Övriga anmälda åtgärder med stödberättigande kostnader på [(2–3)] miljoner euro, motsvarande ett stödbelopp på 1 578 109 EUR, uppfyller kriterierna för förenlighet med den gemensamma marknaden i artikel 87.3 c i EG-fördraget.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Det statliga stöd som Tyskland planerar att genomföra till förmån för DHL till ett belopp av 6 175 198 euro är oförenligt med den gemensamma marknaden.

Den övriga delen av det statliga stöd som Tyskland planerar att genomföra till förmån för DHL, till ett belopp av 1 578 109 euro, är förenlig med den gemensamma marknaden enligt artikel 87 i EG-fördraget.

Artikel 2

Tyskland ska inom två månader från delgivningen av detta beslut underrätta kommissionen om vilka åtgärder som har vidtagits för att följa beslutet.

Artikel 3

Detta beslut riktar sig till Förbundsrepubliken Tyskland.

Utfärdat i Bryssel den 2 juli 2008.

På kommissionens vägnar

Neelie KROES

Ledamot av kommissionen

NOT TILL LÄSAREN

EU-institutionerna har beslutat att deras texter inte längre ska innehålla en hänvisning till den senaste ändringen av den ifrågavarande rättsakten.

Såvida inte annat anges, avser därför hänvisningarna i de texter som här offentliggörs rättsakter i deras gällande lydelse.